

E b i c y k l

spanilá jízda astronomů od hvězdárny ke hvězdárně

Ohlédnutí za ročníkem 2014

Tatranské Kolaloky

Memoriál Karla Hájka

očíma tandemu Kája & Jája

Reportáž psaná na bicyklu o XXXI. Ebicyklu

Úvod Malý Ebicykl

29.6. – 5. 7. 2014

Valašsko-Hanácký klobuk

Toš taký ten vysoký valašský, ale včil snižený tó placató Hanó ...

Hovězí – Karlovice – Vsetín – Valmez – Hranice – Lipník – Přerov – Prostějov
(skoro furt okolo Bečvy, po královně moravských cyklostezek)

Účastníci expedice Malý Ebicykl 2014:

Luděk, Karin, Lucka a Adámek Smolkovi

Marek, Iva, Luky, Fild'a a Tobík Solaříkovi

Kája, Jája, a Jand'ulka Trutnovští

a Džesinka

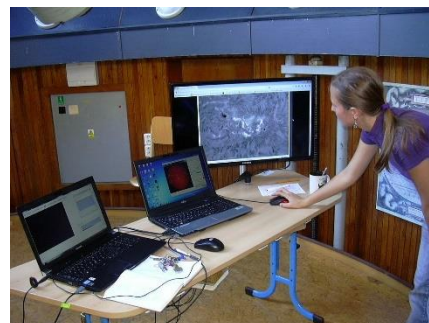

Také v letošním roce jsme uskutečnili naši již tradiční akci Malý Ebicykl. Tentokrát jsme zavítali na Valašsko a Hanou a podobně jako v případě velkého opravdového Ebicyklu nebylo hlavním cílem spolykat velké množství kilometrů, ale setkat se s báječnými lidmi a společně strávit krásný týden. Navíc jsme měli to štěstí, že jsme se cestou potkali ještě s dalšími úžasnými lidmi. Josef Polák, kamarád Lud'ka Smolky nás nechal celkem třikrát přespat ve svém relaxačním centru v Hovězí, i když jsme toto původně vůbec takto neplánovali. Příjemné a zajímavé bylo též setkání s duchovně založenou paní s veskrze astronomickým jménem Jitřenka, v místě u Vsetína zvaném Jeruzalém. Během našeho putování jsme kromě sklárny, továrny na ponožky, koupaliště, propasti, lázní, hradu a dalších atrakcí navštívili též hvězdárny ve Vsetíně a Valašském Meziříčí. Celou naši cestu jsme zakončili na mé nové domovské hvězdárně v Prostějově. Užili jsme si krásné chvíle.

Cyklometr našeho tandemu se na konci našeho putování zastavil na celkové délce 187 km. Škoda jen, že si Adámek zlomil při fotbálku u Valmezu ruku a nemohl tak tu naši cyklojízdu dokončit. Bylo nám jinak všem moc fajn a to i přesto, že nám dva dny úplně propršely a dojezd na cílovou hvězdárnu jsme zvládli jen tak tak. Ale opět se projevilo ono staré známé a pravdivé, že není důležité, kde se stráví dovolená, ale s kým. Myslím, že jsme dobrá parta, která je živoucím důkazem toho, že slovo život nevzniklo od slova žít, ale užívat si. A to je moc dobře.

Ing. Marin Leskovjan u hlavního dalekohledu hvězdárny ve Vsetíně

Martina Exnerová nám na hvězdárně ve Valašském Meziříčí ukazuje neuvěřitelně podrobné snímky sluneční fotosféry i chromosféry.

Tak jako mýtický Atlas nese na svých bedrech nebesa, nese malý Tobík hvězdářský dalekohled v naší noční pozorovatelně na hvězdárně v Prostějově.

Velký Ebicykl – *Tatranské Kolaloky*

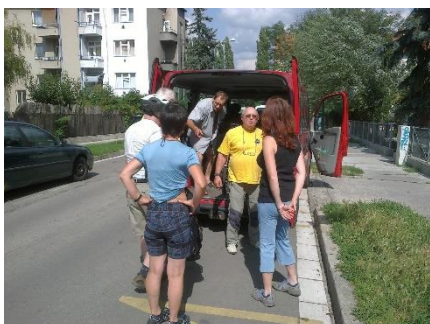
Prolog – nultá etapa

Sobota 2. 8. 2014

Včera, v pátek, byla domluvena definitivní verze způsobu naší dopravy i přepravy našeho dvouoře na letošní spanilou jízdu z Brna.

Vzhledem ke vztahu našeho tandemu a železnice bylo nad slunce jasné, že vyrazíme autem s tandemem na střeše. Postupně se k naší přepravní sekci přidal Ilja Šín, alias Iljušín (který nám zakoupil dálniční známky pro ČR i SR – moc děkujeme) a také Dušan Šimoník. Chvilí jsme též koketovali s myšlenkou, že bychom se cestou stavili pro Katku Žilinskou, ale nakonec jsme bohužel nevymysleli, jak přidat čtvrté kolo mezi tři nosiče na střechu našeho auta - Modrouška. Definitivní verze způsobu přepravy nakonec padla od Vladimíra Homoly v předvečer Ebiprologu, když vymyslel rafinovaný plán, jak v kombinaci s naší vozovou hradbou dostat do Liptovského Mikuláše nejen sebe i nováčka naší spanilé jízdy Danielu Plškovou, ale ještě dvě kola navíc! Postup byl následující: Všichni jsme se měli sejít před naším domem na Skřivance kolem 13 hodiny. Do vozové hradby, se kterou přijeli Honza Balík a Jirka Krejsa, naložit Danielu i všechny naše oře včetně dvouoře. My bychom potom ještě vyzvedli v Nemilanech Iljušina a tak by nás nakonec bylo v autě přesně pět a na střeše toliko jedno Iljušinovo kolo.

Všechno to klaplo perfektně až na ten čas příjezdu, protože vozová hradba uvízla v zácpě na dálnici D1, takže díky této „vysokorychlostní“ dopravní tepně přijela ta, s více než tříhodinovým zpožděním! D1 již dnes prožívá občas klinickou smrt, a pokud se s aterosklerózou této naší páteří komunikace nepodaří v budoucnosti něco udělat, hrozí dopravnímu systému v celé naší zemi infarkt. Zda cestu urychlí, nebo ne je dnes spíše otázka náhody. V rozhlasu, v relaci Zelená vlna by možná měli vyjmenovávat úseky, které jsou momentálně průjezdné.

První dotek spanilé kolalokové jízdy

Odjezd z domovského depa

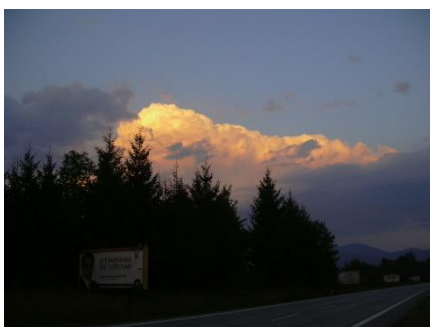

První občerstvovací oáza v Lipnici nad Bečvou

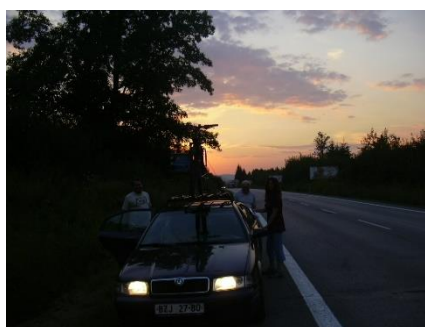
A tak jsme ráno v 9:30 hodin odeslali Verunku na Lipkotábor, Honzík byl na jiném Lipkotáboře již od včerejška a my jsme dosti pozdě, až asi v 16:30 hodin vyrazili směrem na Olomouc a Nemilany. Trochu jsem se obával, aby nás na dálnici do Olomouce také nepostihla nějaká ta dopravní nevolnost, protože v rozhlasu právě nehlásili žádné průjezdné úseky a minule jsem se zde také zadrhl. Ale kupodivu proběhla naše jízda v richtigu a tak už po 17 hodině jsme zastavili u domku Iljušina. Cesta nám potom už ubíhala v pohodě, jen s krátkou občerstvovací zastávkou na zmrzlinu a pivo v Lipnici nad Bečvou a s tankovací zastávkou na poslední LPG čerpací stanici před překročením hranice k našim východním bratřím. V mých očích sice Slovensko žádné zahraničí není a nikdy nebude (vždyť jsem se narodil v Československu), ale je fakt, že pohonné hmoty jsou tam ku podivu ještě dražší než u nás!

Za Žilinou jsme obdivovali večerním Sluncem překrásně nasvětlený Cumulus Congestus a už za šera jsme podél Váhu překonali obě Fatry. Prakticky přesně ve 21:30 hodin jsme přijeli ke Střední průmyslové škole stavební v Liptovském Mikuláši, jejíž tělocvična se stane naším

prvním nocležištěm. Docela jsem si to po slovenských silnicích svištěl a dálniční známky přišly vhod, takže jsme přijeli právě včas, abychom stihli slavnostní zahajovací pokřik naší letošní spanilé jízdy. Jsem velice rád, že se opět scházíme s ostatními Ebicyklisty. A zde na Slovensku se prý místo ZDE můžeme zdravít i TUNÁÁÁ!!!

Žilinský nabublánek vypadal jako vzdušný Kriváň

Směrem k domovskému depu zapadá Sluníčko

Po slavnostním zahájení následoval první briefing, na kterém nás Alexander Pravda alias Mateno seznámil s tím, co nás čeká a nemine (zdá se, že všechny letošní etapy budou spíše vyšší, než širší), ale i s tím co nás mine. Tak například se bohužel nepodíváme na nový dalekohled, největší na Slovensku, o průměru 1,3 m na Skalnatém plese. Měl už být sice hotový, ale bohužel se ještě staví a prý k němu nikoho nepouští.

Přijeli jsme právě včas. Briefing začíná...

Danka Setteyová odpovědná za dnešní nocleh.
!!! Děkujeme !!!

Jájuška ve svém hájemství

Na kohopak čeká prominentní pelíšek?

Pavukmistr v síti!

Atrakcí úvodního briefingu se stal Zdeněk Tarant, který inovoval svůj ořový park a pořídil si nové, vymakané, elektrokolo! Název naší akce Ebicykl tak nabývá vedle Prolemaiova odkazu ještě jeden zcela nový význam. Zlí jazykové sice naznačovali něco v tom smyslu, že by si měl k tomuto přiblížovadlu pořídít ještě 100 km dlouhou prodlužovačku. Ale mě se toto kolo moc líbí a spíše bych to viděl tak, že by se měla založit nová sekce elektrických sedel, nikoliv křesel! Ráno nás čeká první těžká etapa. Pohled do mapy to ukazuje hnědě. Nejvyšší kopce, jaké lze v Československu najít!

Takže vyčistit zuby a hajdy do pelíšků ať jsme ráno plni sil.

První etapa

S bouřkou v zádech nejmenšími velehorami světa

(Liptovský Mikuláš – Kežmarok)

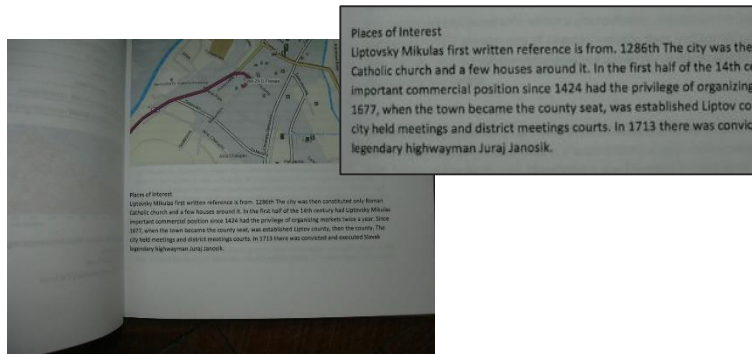
Neděle 3. 8. 2014

(délka 90,377 km; max. rychlost 52,0 km/h; průměr 15,7 km/h)

Ráno jsme se probudili asi v 6:45 hodin. První naše zjištění je, že naše anglická kamarádka Janet Goodová má itinerář v angličtině! Internetový překladatel provedl překlad asi v tom smyslu: Turista jet vysoká hora na Štrbské pleso, ale zamýšlený účel určitě plní. Holt, pokrok nezastavíme a jak pravil Franta Kocórek - pořád se něco děje.

Naše noležíni tělocvična v paprscích ranního Slunce

Ebicykl se stává vpravdě nadnárodní akcí!

Hned ráno jsme provedli s bludným Holanďanem Mirkem Janatou malý pendl s auty na parkoviště, na asi 2 km vzdálenou školu, která se za týden stane cílem úplně celého letošního Ebiputování. Mezi tím nám bylo Bohoušem Šárou označováno naše dvoukolo a dostalo číslo 21. Jájuška je prostě jednička. A už to máme i nalepené černé na bílém.

Policejní škola – cíl celé letošní jízdy!

I zde na Slovensku policie pomáhá a chrání – tentokrát naše dvoustopé oře.

Ebibufet připravený k týdennímu plenění. Nyní doplněný i paprikou od Matena. DÍK!

Lavinový efekt iontového nápoje.

Ebimužstvo i Ebiženstvo se hotoví ke startu.

Všechna kola byla řádně očíslována.
Tak je to správné, tak to má být.

Věřím, že bude oceněna naše dvojitá brzda,
jedinečná v celém viditelném vesmíru.

A potom už přišla chvíle prvního našeho opravdového šlápnutí do pedálů. Naše skupinka sestávala z nemilosrdného samaritána Petra Lemeše, Janet, Vladimíra Homoly, Iljušina a nás. V první části cesty nás upoutalo překrásné panorama Západních Tater Roháčů i Vysokých Tater, kterým vévodil majestátní Kriváň.

Nízke Tatry po pravoboku.

Roháče po levoboku.

Projeli jsme kolem pěkně opravené zříceninky v Liptovském Hrádku a naší první zastávkou se stal památník bitvy z roku 1709. Rozhledna památníku byla sice uzavřená, ale většina naší expedice prozkoumala velice atraktivní místočko za památníkem.

Hrádek v Liptovském Hrádku.

Sice není moc velký, ale je pěkný.

Zkoušeli jsme hrádek i objet, leč nezdařilo se.

Múzeum Bitky pri Vavrišove s rozhlednou.
Psal se srpen 1709 ...

Západní Tatry - Roháče stále po levoboku, avšak po pravoboku se již za králem koloběžkou
Viktorem Jelínkem a jeho kolouškem Jindřichem rýsují Vysoké Tatry v čele s majestátním Krivánem.

Asi na 30. kilometru následovala pak návštěva skanzenu liptovskej dediny u obce Pribilina. Ve zdejší škole dostala Janet úkol zarecitovat dětskou básničku –

Á, bé, cé, dé,
kočka přede.

První část jí šla, i tu kočku nakonec dala, ale to „přede“ se jí ani po veliké snaze vyslovit nepovedlo. Inu asi tady bude muset zůstat a ve zdejších škamnách na sobě ještě trochu zapracovat ☺. Zajímavý byl též kostel pocházející z místa, které je dnes zatopeno Liptovskou Marou. Pohledové kameny v klenbách a všechny cennější části jsou sem převezené, hlavní nosné zdivo je však postavené nově, jako kopie původního, ale celé je to moc hezké. Zajímalo by mne, zda by původní farníci rozdíl rozpoznali.

Kousek od vchodu nás uvítal „Bufet Zvonica“.

Liptovská školička.

Liptovské škamničky.

Pokojík venkovského učitele.

Kostelík přenesený od Liptovské Mary

Ej, bí, sí, dý, cat is purring...

Krásný interiér,
krásný lustr,
zajímavé je jak
přenesli odkryté
malby na zdi.

Ukázka tradičních řemesel – paličkování.

Světnička svatebčanů.

Martin Poupa na pranýři

Muzejní zámček s výhledem na pranýř.
(televize tenkrát ještě nebyla)

Luděk Dlabola na pranýři

Šlechta si žila vždycky dobře, i když se jednalo o horské panství.

No a potom přišlo dvacetikilometrové stoupání na Štrbské pleso. Jeli jsme s bouřkou v zádech a vždycky když zahřmělo, Jájuška přidala. Je to myslím první praktické využití energie z blesků na světě.

Stoupáš výš a výš...

Janet i nemilosrdný samaritán bojovali s kopcem srdnatě.

V kopci jsme se setkali s Pavlem Gáborem.

Orkán Kyril, který zde řádil v roce 2002 a zpusťošil na veliké ploše horský les, sice způsobil kalamitu v takovém obrovském rozsahu, že ani po dvanácti letech nejsou z mnoha míst kmeny svezeny, ale zase na druhou stranu, se ze silnice od Nadbánského otevíraly překrásné výhledy na Nízké Tatry, kterým vévodila Kráľova Hola. Úplná Tatra Panorama Straže!

Zátiší – Jájuška s bodlákem.

Jen málo stromů zakrývá Kriváň.

V jedné bodlákové makovičce bydlely vosičky – mají ze svého domečku úžasný výhled!

Dřevo se postupně svází, ale je to na léta.

V místech spadáných stromů se však již příroda probudila.

Asi 2 km pod vrcholem jsme zahlédli stoupající vláček - zubačku a to už bylo neklamné znamení, že se blížíme k vrcholu. A když už se opravdu blížil konec mých sil, dorazili jsme konečně na nejvyšší bod dnešní etapy a vlastně celého letošního Ebicyklu – Štrbské pleso 1355 m.n.m.

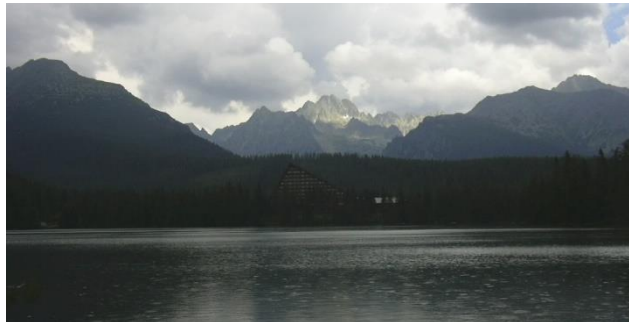
Nové Štrbské Pleso a za ním je už to velké.

Slavná zubačka na Štrbské Pleso stoupá do kopce.

A jako by to místní tušili, právě ve chvíli našeho příjezdu spustili v celém turistickém rezortu z ampliů písničku od Pavla Bobka – Lásko, mě ubývá sil! Současně nás dohnala bouřka a začalo pršet. Janet se v kopci malinko opozdila za námi a tak zatímco padaly první kapky, vydal se ji Petr Lemeš hledat. Takže jsme vlastně jeli stále spolu, dokud nás déšť nerozdělil. Asi půl

hodiny jsme se potom s Iljou schovávali pod nájezdovou rampou parkoviště a nakonec se vydali z kopce dolů, čímž jsme bouřce opět ujeli! Sešup nás zavedl přes Vyšné Hágy a Smokovec do Staré Lesné, kam jsme dojeli na společný sraz na hvězdárnu SAV asi se čtyřicetiminutovým zpožděním. Za námi se mezi tím ženili všichni čerti, nad Tatrou se blýskalo a hromy divo bily. Ale my už jsme byli v bezpečí.

Když jsme byli na Štrbském Plese, dohnala nás bouřka a postupně se rozpršelo. V dálce v horách se však ještě na sluníčku třpytil sníh.

Schovávačka s Iljou pod nájezdovou rampou.

Umývání rajsých jablíček.

Sešup do Smokovce ve kterém jsme ujeli bouřce. Největší štít vlevo je Gerlach, před námi Slavkovský štít.

V astronomickém ústavu SAV nás i přes náš pozdní příjezd velmi srdečně uvítal pan Drahomír Chochol. Informoval nás, že na rozestavěný 1,3m dalekohled na Skalnatém plese od firmy Astelco se bohužel opravdu dostat nedá, ale popisoval nám, jak se na AÚ SAV na něj povedlo získat grant 7 miliónů Eur. Také nám ukázal 60 cm Cassegrain od firmy Carl Zeiss Jena někdy ze 70. let, na kterém se provádí fotometrie hvězd s důrazem na obor U, ve kterém se projevují velmi horké hvězdy. Dále jsme si prohlédli historický 50 cm dalekohled, který se

Sjezd od Lomničáku k AU SAV.

dnes již nepoužívá a slouží jen jako dekorace. Zajímavý byl též přístroj na přesné proměřování poloh hvězd a stolek, na kterém prý Antonín Bečvář sestavoval svůj legendární Atlas Coeli. Hned vedle stolku ležela na zemi stará hasičská hadice. Shodli jsme se, že je to také unikátní historický kousek, se kterým paní Bečvářová hasila Antonínův pracovní zápal.

Zasvěcený průvodce – pan Drahomír Chochol

Dalekohled 600/7500 z proveniencie Carl Zeiss Jena – dnes již klasika

Bílá pozorovatelna SAV před tmavým tatranským cumulonimbem

Astronomická kamera od Moravských přístrojů, a.s.

Interiér správní budovy

Historický dekorativní půlmetr

Historický přístroj na proměřování fotografických desek

Stoleček Antonína Bečváře

A pokud se jedná zapovězeného 1,3m dalekohledu, uviděli jsme alespoň dřevěnou bednu, ve které bylo na Slovensko dopraveno srdce tohoto přístroje - hlavní zrcadlo.

Družná debata polního hejtmana Jury Grygara, Vatikána Pavla Gábora a pana Drahomíra Chochola

Slabá náplast místo exkurze k 1,3 m teleskopu – transportní bedna zrcadla od špičkového výrobce astronomické optiky – německé firmy Astelco

Potom jsme již sjeli posledních asi 10 km z kopce do Kežmaroku, přičemž poslední 4 km vedly po nechutně frekventované silnici.

V Kežmaroku jsme si potom s ostatními Ebouny debužirovali v zahradním restaurantu na náměstí, kde docela dobře vařili a kde jsme se najedli do sytosti. Dobrou krmi jsme nakonec korunovali skleničkou červeného vína a bylo nám fajn.

Dobrá večere Ebounů v podmagistrátí.

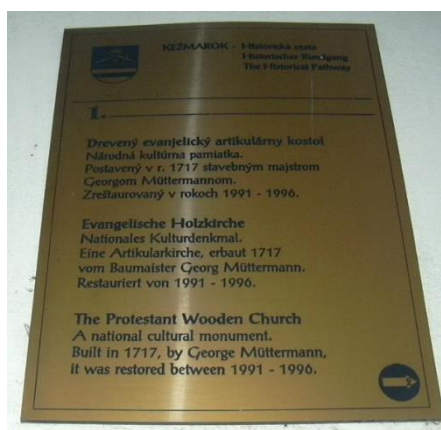

V této překrásné budově sídlí magistrát města Kežmaroku.

V Kežmaroku jsme ještě také navštívili překrásný evangelický kostel Nejsvětější Trojice s dřevěným interiérem, zapsaný do fondu kulturního dědictví UNESCO. Za tři roky prý oslaví 300 let.

Kostel je hezký a zajímavý již z venku.

Nápis ve třech jazycích, jako na Rosetské desce.

A interiér má tento kostel úplně skvostný.

A od kostelíka rovnou do nocležní tělocvičny.

V nocležní tělocvičně nás čekala studená sprcha, na kterou však dle návodu Bohouše Jandy Jájuška vyzrála ohříváním vody v rychlovarné konvici a po promíchání se studenou vodou v petláhvi ji na sebe lila metodou ruské sprchy. Radil jsem jí, že kdyby na sebe lila studenou a teplou vodu současně ze dvou petek, že by si za předpokladu, že by se jí oba proudy podařilo spojit ještě nad hlavou, mohla regulovat i teplotu sprchy.

Večerní briefing.

Ve 21:30 následoval večerní briefing a nám už nezbývá než se těšit na zítřejší návštěvu Muzea Petzvala, výlet na pltích a mnoho dalšího. Jo a podle meteorologické předpovědi prý máme asi 60% naději, že cestou zmokneme.

Druhá etapa

Přes Maguru mezi kapkami deště a s větrem o závod

(Kežmarok – Stará Lubovňa)

Pondělí 4. 8. 2014

(délka 74,010 km kolmo + 11 km plťmo; max. rychlost 60,5 km/h; průměr 16,0 km/h)

Jak včera podotkl náš simulant Láďa Šmelcer, při pohledu do letošního itineráře je vděčný nikoliv za klesání, ale i za každé mírnější stoupání! A tak jsme vstali časně, již v 6:45 hodin a z noční tělocvičny odjeli již v 8 hodin.

Naše noční škola.

Vozová hradba naší spanilé jízdy.

Rozhovor televizi poskytl náš polní hejtman.

Rozhovor poskytl též Mateno.

První naše šlápoty vedly ke Kežmarskému hradu, který je našťastí údolní a kde byly zajímavé a krásné fotografie horalů z Tater z přelomu 19 a 20 století. Nosili tenkrát pěkné hacafraky.

Nejprve se projelo kolem radnice v Kežmaroku.

I když se hrady staví zpravidla na vrcholcích kopců je ten kežmarský našťastí údolní.

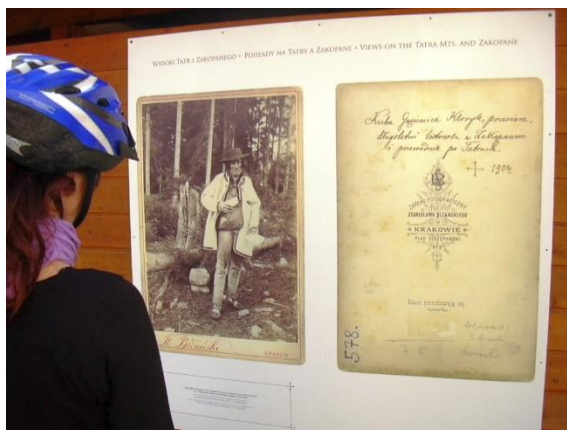
Krásně
opravené
nádvoří
hradu

Tatranský pošťák
z přelomu 19. a
20. století

Přechod přes
„Koňa“ na cestě
k Ľadovému štítu.
Snímek K. Bizaňského,
srpen 1903

Vysoké Tatry (vlevo) a Belanské Tatry (vpravo).

Krásně opravený kaštieľ stál za zastávku.

Oddělená věž kaštielu Strážky.

Potom jsme již museli šlápnout do pedálů pořádně jet do Spišské Belé na společný sraz u muzea prof. Josefa Maxmiliána Petzvala, matematika, fyzika a optika, který vedle vynálezu harfokytary proslul zejména převratnými vynálezy v oblasti fotografické optiky. Nicméně tento výjimečný člověk však prý v páté třídě málem propadl z matematiky! Jeho táta mu ale pořídil novou učebnici matematiky a přes prázdniny se tento skororepetent naučil na opravný termín matematiku tak dobře, že učitelé ani nevěřili, že mají před sebou stejného studenta. Navíc se Petzvalovi matematika zalíbila natolik, že přestože znal dobře asi 5 cizích jazyků, dal se na technický obor. Během času pak proslul vynálezy portrétního, krajinářského a astronomického světelného fotografického objektivu. První, portrétní fotografický objektiv však neprozřetelně prodal jednomu vídeňskému výroci optiky za 2000 zlatých. To sice tehdy byla hromada peněz, díky loňské návštěvy jízďárny zde generála Windischgrätze ve Světcích vím, že by se to dal

pořídít statek. Ale vzhledem k tomu, že si nevyjednal provizi z prodeje a začalo se vyrábět tisíce objektivů v ceně přes 100 zlatých, dost na tom prodělal. Inu vyšší matematiku sice zvládl perfektně, ale doživotně měl zřejmě potíže s kupeckými počty z páté třídy. Zaplať pánbůh, že takovíto lidé existují, a že je nás takových víc!

Les kol před muzeem.

Zdeněk Tarant se svým elektroořem.

Pracovní stůl.

Slečna průvodyně u mosazného pokladu.

Cestovní skládací fotoaparát.

Promítání dokumentárního filmu o Petzvalovi.

Sbírka historických i méně historických fotoaparátů.

Historické astronomické objektivy.

Na objektivu kamery obscure rozkvetla v kanadském balzámu kytíčka.

Ze Spišské Belé jsme pokračovali na Slovenskou Ves a potom na největší výšvih dnešního dne do Magurského sedla. Vrcholové partie Spišské Magury nabízí nádherná panoramata a zde jsme také dnes atakovali tisícimetrovou hranici nadmořské výšky.

Na Maguru stoupá frekventovaná silnice bez krajnice.

Přežili jsme a jsme na vrcholu.

Tatry s Lomnickým štítem při ohlédnutí z hřebene Spišské Magury.

Následoval báječný, téměř dvacetikilometrový sjezd do Spišské Staré Vsi, ve kterém se ukázalo, že náš tandem díky své celkové hmotnosti (asi 200 kg) bezkonkurenčně vítězí nad monoorii všech našich Ebipřátel. Prostě stejně jako velocipéd Ukrajina – z kopce je to Yamaha, do kopečka námaha, jenže to vše na druhou!

Dvacetikilometrový sešup k řece Dunajci.

Při našem příjezdu se nad penzionem Pletník začala stahovat oblaka.

Před Červeným Kláštorom jsme asi hodinu po poledni zakotvili na smluveném srazu a poobědvali smluvené halušky s brynzou. A právě v tu chvíli přišel takový liják, že skoro nebylo vidět na druhý břeh hraniční řeky Dunajce a voda se úplně pěníla. Věřím, že název místního národního parku Pěniny neznamenaá, že se zde takto řeka pění trvale. Při průtrži mračen padaly i kroupy, takže nešťastným turistům, kteří tou dobou proplouvali kolem restaurace na pltích, nebyly deštníky pranic platné. Myslím, že plátno musely mít mokré i zespoda a tak by se snad deštníky mohly přejmenovat na krupníky. A když tito na kost promočení nešťastníci projeli, přestalo postupně pršet, takže to vypadalo, že si kroupový mrak vezou sebou.

Posadili jsme se, objednali si
a v tom to začalo...

Okapová trubka téměř nestihala.

Řeka i plťjari pěkně pění...

Na rozdíl od meteorického deště
kroupy z úběžníku nelétaly.

Kdo měl kafe, nebo čaj příliš horký,
mohl si nabrat ledu, co hrdlo ráčilo.

Předali jsme potom naše oře plťjarom a za hřmění další blížící se bory bory nasedli do plťí smíření s tím, že i my promokneme jako myši. Měli jsme však štěstí, zase na nás ani nekrápllo a Dunajec nás unášel čarokrásnou soutěskou. Ze břehu na nás srnka vystrčila své zrcátko, na kamenech se předváděli rackové a kačeny létaly nad vodou naprosto nepřiměřenou rychlostí a proklatě nízko. Na jedné skále na polské straně řeky byl vidět přírodní výtvar ve tvaru polské orlice. Vypadalo to, jako by tudy polská orlice letěla spolu se slovenskými kačenami, ale na rozdíl od nich nevybrala zatáčku! Scenérie tu byla úžasná, z řeky dýchala krása a pohoda.

Sbírka Ebiořů čekajících na přesun.

Nalodění, či lépe napltění.

Poslední se napltil plťjar.

Mateno
filmující.

Momentka
od mistra
dokumentaristy
Matena.

Dominanta
národního
parku Pieniny
– Tri koruny.

Tri koruny
míjíme zprava,
takže jsou to
Trzy korony.

Vjíždíme
do soutěsky
Prielom
Dunajca.

Předjíždíme slovenskou kachničku.

Jsme předjížděni polskými raftáky..

Cachtando na krásném teplém Dunajci.

Kterak teče mlha k vodě.

Nízko letící polská orlice nevybrala zátáčku...

Skála
Sokolica

Skaly u přístaviska pltí.

Po přistání u břehu jsme si našli svého dvouoře i bagáž a jen jak jsme tak učinili, opět začalo lít jako z konve. Ale kampak na nás! Bylo to sice jen tak tak, ale stihli jsme si najít ideální azyl v přístřešku u prodejny s potravinami. Načasované to ty bouřky měly perfektně. A zase jsme vůbec nezmokli. Zmokli jenom ti, kteří se pokusili bouřce ujet, např. náš král koloběžka první Viktor Jelínek se svým kolouškem Jindřichem. Smůlu měli v tom, že když už se zdálo, že lijavci uniknou, kopec se stal prudším a bylo to. Já jsem mezi tím v potravinách nakupoval salámek za jedno euro a vtipkoval jsem s paní prodavačkou, že teď už mají ceny zase skoro jako v prvorepublikovém Československu. A když mi řekla cenu 0,98 Eur, vytáhl jsem z kapsy minci a řekl, to je dobrý. Načež mi opáčila, že to není dobrý, ještě 50 centů!

Vozidlo s výkonem jedné koňské síly.

Prší, prší, jen se leje, kdypak odsud odjedeme?

Mezi tím přestalo pršet, a přestože z polské strany stále ještě zlověstně hřmělo, vydali jsme se zdolat druhý krpál dnešního dne. Byl prudký a tak jsme šněrovali ze strany na stranu, ale tandem má tu výhodu, že Jájuška může ze zadní pozice dobře sledovat silniční provoz i za námi.

Silnice přímo do nebe.

Někde dole teče Dunajec a nad Polskem se čerti žení.

Pěniny jsou krásné, ale prudké.

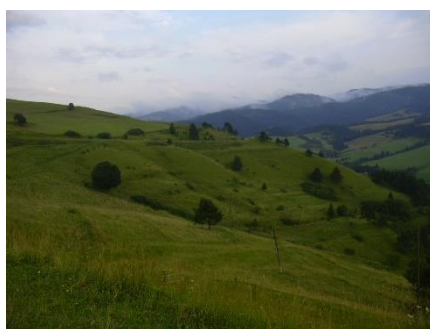

Pěniny, to je řeka, kopce, lesy a louky.

Vrcholová chata.

Po zdolání tohoto a ještě dalšího kopce za Lipníkem jsme za doprovodu našeho věrného přítele Iljušina sjeli do Staré Lubovně. Při vjezdu do města jsme se ještě dobře navečeřeli v místní kolibě baraním masem a potom už skoro za tmy ve 21 hodin dorazili do nocležní tělocvičny.

Od vrcholové chaty následoval sjezd ke kopcům s krásně se pařícími lesy...

Cestou do posledního dokopečka.

V salaši u Franka jsme si pochutnali na baranině.

Na tej naší salaši, tam sa dobre salaší.

Pasování nováčků se vzhledem k pozdní hodině a náročnosti zítřejší etapy nekonalo. Místo toho obdržel Mateno od nemilosrdného samaritána titul Vládce bouří, za perfektní organizaci a načasování počasí při dnešní etapě.

I na chodbě se jezdí vpravo.

Hola, hola - brífing začíná.

Miting, brífing, brainstorming...

Dobrou noc!

A nyní již všichni víme, co nás zítra čeká a s velkou pravděpodobností nemine.

Příprava „ruské sprchy“.

Kromě tradičních kilometrů na kole jsme dnes najeli ještě navíc 11 km na pltích. Dneska jsem našel na silnici docela pěkné kleště, které se mi dnes večer navíc báječně hodí k opravě prasklé přezky na cyklobrašně. Když tyhle řádky píšu, je asi 23 hodin a za okny tělocvičny opět bouří a leje.

Venku leje a leje,
všem co jsou venku zle je,
ale nám zatím štěstí přeje.

Třeba za to může vedle Matenova kouzla také náš Zazel, kterého jsme letos nezapomněli doma a kterého vozíme svědomitě na vlaječce sebou. Kdo ví. Vzhledem k tomu, že ani na zítřek není příliš dobrá předpověď počasí a čekají nás opět kopce, kopce a zase kopce, napadlo Jájušku vyjet ráno už před sedmou! No uvidíme.

Třetí etapa

Bouřky vlevo, vpravo, vpředu, vzadu, u nás klid

(Stará Lubovňa – Spišská Nová Ves)

Úterý 5. 8. 2014

(délka 87,335 km; max. rychlost 63,5 km/h; průměr 13,6 km/h)

Celou noc se blýskalo, hřmělo a lilo. A v tomto nečase chodí po školních chodbách bouřkoví skřítki! Když jsme se totiž časně ráno chtěli vydat na cestu, zjistili jsme s Jájuškou, že máme prázdné přední kolo! Přitom ještě večer bylo úplně tvrdé. Jsou to tedy pěkní darebáčci, ti skřítki a mohou si být jistí, že zítra už tu spát nebudeme!

Takto vypadá flat tire hned po ránu.

Oprava hotová, vyrážíme před školou.

V místní Bille se většina Ebicyklistů nasytila.

Důstojná spanilá jízda Dušana Šimoníka.

Hned u východu ze školy nás čekal pěkný pohled na hrad Stará Lubovňa, ale vzhledem k tomu, že nás opět čeká dlouhá a těžká etapa, rozhodli jsme se jeho výzvu k prohlídce tentokrát nepřijmout. V místní Bille jsme si místo toho nakoupili proviant na cestu a společně s Iljou se chystali vyrazit za ideálního cyklopočasí vstříc novým zážitkům. Ovšem nejprve měla Jájuška všetečnou otázku, kam že se mi asi vytratil můj mobil? A tak jsme se ještě jednou museli vrátit do noční tělocvičny a ten kámen, který mi následně spadl ze srdce, musely zaznamenat všechny seismografy v okolí. V každém případě jsme už měli najeto 2,5 km a to jsme ještě ani nevyjeli! A ta plánovaná sedmá hodina odjezdu byla už také jen k smíchu.

Na hradě Stará Lubovňa prý dnes nabízeli i krojované historické prohlídky!

Na desátém kilometru, těsně za obcí Plavnicí si Ilja všiml, že máme prasklou špici na zadním kole. A samozřejmě na straně u pastorků. No nic, s tímto handicapem lze snadno pokračovat dál, jen je potřeba provést protiopatření, aby se nám nypl neutopil ve dvojitém ráfku a v cíli ve Spišské se nám snad s naším nebeským hydromechanikem Jirkou Krejsou povede

Náš kamarád a věrný společník Ilja Šín v akci.

šestikolečko stáhnout. Nicméně je vidět, že noční skřítkové byli dva – snad naschválničci. Škudibík, co vypouští kola a Mezulán, který cvaká špajchny!

Kopce za obcí Šambron se staly prvními v letošním ročníku, kde jsme museli zapnout forsáž, sesednout z kola a tlačit. Šlak turistický roverovy se změnil ve šlak turistický pochodovy. V tomto kopci jsme také dohnali našeho polního hejtmana Juru Grygara, který zde dnes polykal kolakokové kilometry osamoceně. Nakrátko nám tak připadla čest tvořit jeho družinu a chránit jej před úklady divokých Kežmarských vrchů.

Brázda vyoraná relativně nevelkým potokem.

Podemletý strom.

Dostižení osamělého polního hejtmana.

Následoval krásný sjezd do údolí řeky Tosysy a do stejnojmenného městečka. V Brezovici jsme si bohužel jen zvenku prohlédli pěkný kostelík z roku 1300, do kterého lákal turistický průvodce. Mojí vinou (tandem totiž řídím vždycky já a nikoliv zezadu jednička Jájuška) jsme totiž propásli dámy právě vycházející z kostela, které zde uklízely, a pan farář následně nebyl doma. A tak nám nezbylo než pokračovat dál.

Kostel v Brezovici z jihu i ze severu, nikoliv však bohužel zevnitř.

V Brezovici lze najít i tuto zanedbanou tvrz.

Tento pohled v nás vyvolal vzpomínku na film Slavnosti sněženek.

Mezi tím se východně od nás zformoval hřmící cumulonimbus, ale za Nižným Slavkovem jsme od něj uhnuli na západ. Po brutálním stoupání do obce Brutovce jsme zjistili, že další hromy a blesky jsou přímo před námi. Po zevrubné analýze časové odlehlosti blesků a hromů jsme nicméně stanovili vzdálenost bouřky na asi 10 kilometrů. To nám skýtal naději, že pokud budeme pokračovat dál v cestě, snad nezmokneme, protože asi po sedmi kilometrech se trasa stočí prudce vlevo na jih. Říkal jsem si, zda je normální,

aby cyklisté jezdili přímo naproti bouřce a musel jsem si odpovědět, že ne. A když už jsme před sebou viděli blesky docela blízko (podle hromu jen asi 2,5 km) a zamlžené kopce od deště, dojeli jsme na křižovatku, zahнули na jih a tak i toto boží dopuštění jsme se štěstím minuli. Postupně jsme potom nastoupali až do téměř 1000 m.n.m. na kopec Kolečko. A potom už jsme zahlédli před sebou Levoču a nad sebou zbrusu nový cumulonimbus, jako vystřižený z učebnice. Naštěstí jsme se opět trefili pod modrý kus oblohy vedle tohoto oblaku.

Cikánská
čtvrť v obci
Nižný
Slavkov.

A vůkol
překrásné
louky, to je
Slovensko!

Brutální
stoupání do
obce
Brutovce.

Tak toto je typické Slovensko.

Nižné Repaše.

Tentokrát se bouřka formovala vpravo.

Levoča z kopce Krúžok.

Pro cyklistu sebevražedná silnice do Levoče.

A do této díry v mracích jsme se trefili.

Levoča je nádherné historické město, kde jsme se setkali jednak s valnou částí Ebipelotonu a kde mají velice laskavou městskou policii. Opět se totiž projevily vynikající vyjednávací schopnosti mé Jájušky a našeho dvouoře nám po dobu prohlídky města pohlídali přímo na služebně (místo uvazování někde ke sloupu na náměstí). Díky laskavosti Pavla Kleczka a Nšoči Martině Boháčové a zejména menší pozornosti zřízenkyň při othrávání vstupenek do Chrámu svatého Jakuba jsme si prohlédli jeho interiér s nejvyšším dřevěným oltářem na světě od mistra Pavla z Levoče zcela zdarma. Děkujeme moc mistře Pavle Kleczku!

Další velký dojem na mne udělal pan Trnka, se kterým jsme se dali náhodou do řeči na ulici a který vede místní klub nevidomých. Je to rodilý Čech, který se před několika desítkami let přestěhoval do Levoče a který si stále drží češtinu. Je na svou řeč hrdý. Navíc bych vůbec neřekl, že je tento člověk opravdu nevidomý. Při rozhovoru se lidem dívá do očí, zná zde každý obrubník a každou díru, jen nevěděl jakou barvu má dům mistra Pavla z Levoče na náměstí. Byl zážitek jej sledovat, když se jej kdosi zeptal na cestu. Popsal ji tak, že by to lépe nešlo. Rád hraje bowling a dokonce zde pořádá mezinárodní mistrovství v tomto sportu. Poradil nám bezvadnou hospůdku Kupecká Bašta, kde jsme si dali bezvadnou večeři. Jen nás pan Trnka varoval, že si máme dát pozor na dva schody ve vstupu.

Kotvu mi dala a srdce a kříž,
že prý mne ochrání, až budu v poli....

Kostel sv. Ducha.

Levoča patří právem ke světovému
kulturnímu dědictví UNESCO.

Krásná historická Kupecká bašta.

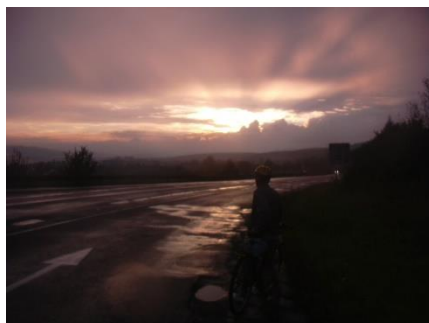

Bez turistické známky jako byste neexistovali.

To není Józín z bázín, to je má Jájuška!

V Kupecké Baště jsme se setkali s Mirkem Korábem a Rost'ou Šopou, se kterými jsme na internetu hlídali počasí, abychom cestou do Spišské nezmokli. A když už to vypadalo, že chca, nechca budeme muset z restauračky odjet abychom nazatměli a že to bude podle písničky „Tam okolo Levoči, tam se voda točí“, stal se zázrak. Asi v 19 hodin, snad to bylo vytažením pláštěnek, snad Zazelem na nosiči našeho dvouoře, snad Matenem, déšť jako mávnutím kouzelného proutku ustal, takže jsme do Spišské Nové Vsi dojeli opět suší!!! Jenom silnice byly mokré.

Příjezd do Spišské Nové Vsi se odehrál
v doslova mystickém světle umírajícího Slunce.

Po osmé jsme byli ve Spišské Nové Vsi v naší nocležní tělocvičně a dobře nám tam bylo. A abychom nezapomněli, jak je na nás letos příroda milosrdná, asi čtvrt hodiny po našem příjezdu opět zahřmělo a začalo pršet. Snad to do zítřka zase přejde.

Posezení ve vybrané společnosti naší královny Daniely.

Z historie astronomie ve Spišské Nové Vsi

Ve 21:30 hodin proběhl briefing, během kterého došlo i na pasování čtyř nováčků. Vzhledem k absenci palců posloužila dobře i profipumpička našeho nebeského hydromechanika Jirky Krejsy.

Slavnostní pasování:

Jindřich (koloušek) Jelínek se svým garantem – taťkou Viktorem koloběžkou prvním

BUDIŽ EBICYKLISTOU!

Daniela (horolezčice) Plšková se svým garantem – Vladimírem Homolou

BUDIŽ EBICYKLISTKOU!

Sanny Trostová se svým garantem – Eddým Soldátem

BUDIŽ EBICYKLISTKOU!

Radka (Ebiradka, cykloradka) Žáková se svým garantem – polním hejtnanem Jurou Grygarem

BUDIŽ EBICYKLISTKOU!

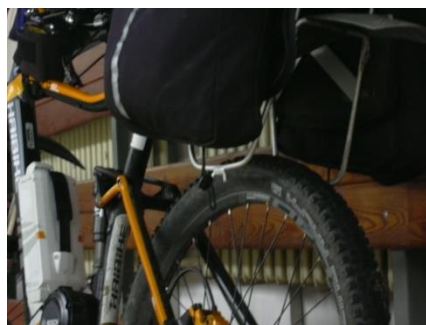

Potom jsem se spolu s nebeským hydromechanikem a řidičem vozové hradby Honzou Balíkem jal opravovat prasklou špici a i když jsem nebyl úplný optimista, povedlo se nám společnými silami povolit zakouslé šestikolečko našeho tandemu – slušný výkon. Dále jsme asi do půlnoci opravovali ucházející zadní kolo oře Honzy Balíka a já jsem byl rád, že mám možnost dívat se na ruce Jirky Krejsy a přiučit se něco z jeho nebeských cyklodovedností.

Náš hostitel František Sejút s naší markytánkou Katarínou

A pak se vrátila část Ebicyklistů, kteří podnikli výstup na slavnou vysokou věž kostela na náměstí ve Spišské Nové Vsi a to už byl opravdu čas jít do hajan. Zítra nás čeká opět těžká etapa, srovnatelná s tou dnešní. Tak dobrou a ještě lepší noc vy naschválníci jedni!

Unikátní ebicykl Zdeňka Taranta – přestože takovýchto hi-tech elektrooří prozatím nejezdí po silnicích mnoho, jeho unikátnost spočívá hlavně ve skutečnosti, že v klidové poloze je spodní hrana brašen nad úrovní horního okraje pláště!!!

Čtvrtá etapa

Mokrý ráj

(Spišská Nová Ves - Revúca)

Středa 6. 8. 2014

(délka 88,064 km; max. rychlost 59,5 km/h; průměr 13,5 km/h)

Ráno jsme se s Uškou probudili zase asi v 6:30 hodin. Pomalu jsme se sbalili, nasnídali a připravili ionťáky a než bys desettisíckrát řekl švec, bylo 8 hodin a my vyjeli na cestu. I tak je to ale pokrok oproti minulým ročníkům, kdy jsme vyjížděli třeba až kolem 11 hodiny.

Nejprve naložit bágly a nastartovat dvouoře.

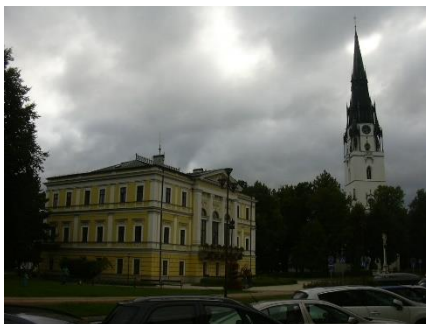
Potom zastavit sličné stopaře, společně šlápnout do pedálů a odjet vstříc novým zážitkům.

Nejprve jsme si prohlédli centrum Spišské Nové Vsi s krásnou radnicí a římskokatolickým kostelem Nanebovzatia Panny Márie s vysokánskou 87 metrovou věží, na kterou včera v noci vyšplhali naši Ebikamarádi. Zajímavé také je, že tato věž obsahuje rekordní množství hodin, celkem 8 ciferníků! Ty horní čtyři se totiž nachází již v takové výšce, že někteří lidé snad ani nedohlédnou.

Za Hornádem je již nepřehlédnutelný maják Spišské Nové Vsi.

Postupně se blížíme k věži. Vlevo je reprezentační budova městského úřadu, kde před časem uvítal Ebicyklisty primátor města.

Střeška nejvyšší kostelní věže na Slovensku připomíná svým tvarem lunární raketu N1.

Střední zastávka cestou do Štvrtka.

Potom jsme se vydali po státní silnici na Spišský Štvrtok. Nutno zde podotknout, že jak včerejší dojezd do Levoče, tak dnešní výjezd ze Spišské Nové Vsi stál za starou bačkoru. Hlavní silnice jsou plné aut a kamiónů, nemají krajnice a co hůř, nenabízí ani žádnou alternativu jak se jim vyhnout. Jízda po nich na kole se mi jevila docela předkrematorní. Dokonce jsme včera dojížděli do Levoče přískoky vpřed, (vždycky jsme zastavili, abychom nás nechali předjet řetízek aut, než jsme zase pokračovali o kousek dále)! Střední Slovensko by si určitě zasloužilo více cyklostezek.

Těžké mraky nad Čingovem.

I Tatry se cudně schovávaly v oblacích.

Při vjezdu do Spišského Štvrtka navštívila Uška prodejnu ovčího sýra. Má jej opravdu moc ráda a vždycky když zaslechne slovní spojení „ovčí sýr“, úplně se promění v Monty Jacka z pohádky Chip a Dalle.

Jájuškóóó! ÓÓÓvčííí sýýýr!

Originální paletová sedací souprava u prodejny.

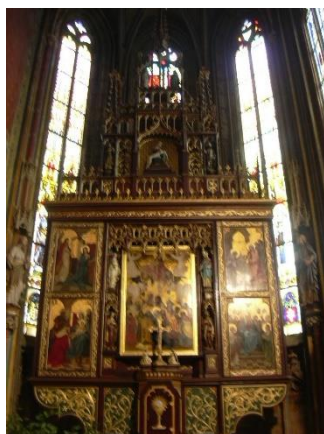
A potom jsme přijeli ke gotickému kostelu, známého překrásnou výzdobou od mistra Pavla z Levoče. Díky laskavému svolení místních uklízeček jsme se dostali nejen do kostela, ale i do krypty pod hlavní lodí odkud vede spojovací podzemní chodba do sousední budovy sociálních služeb, snad dokonce blázince. Po té, co je tam prý již před námi touto cestou omylem navštívil jeden z našich kolegů Ebicyklistů, byly již dveře na konci chodby pevně zamčené.

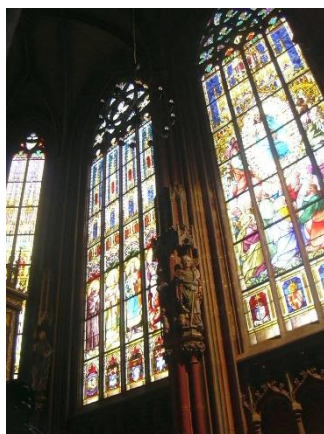
Dvoupatrová kaple ve Spišském Štvrtku – čistá gotika.

Deska praví letopočet 1473.

Skvostný oltář od Mistra Pavla z Levoče.

Překrásné vitráže.

Další loď obsahuje i barokní prvky.

Spodní loď je opět veskrze gotická

Lucerna nad spojovací chodbou do sousední budovy sociálních služeb.

Malá, ale krásná vitráž nad schodištěm.

Nevím jak vy, ale já jsem plná dojmů. Když to srovnám s tím výletem na Kokořín...

A takto vypadala lucerna z venku.

Sluneční hodiny jsou hned vedle fresky Krista.

A pak jsme už konečně zatočili na silnici vedoucí definitivně na jih do ráje (Slovenského). Automobilů znatelně ubylo a kamióny vymizely úplně. Ale jakmile jsme překročili hranice Slovenského ráje, silnice se dost zhoršila a navíc začalo pršet. Tak tohle je ráááj!!! Zababušení do pláštěnek jsme s Uškou pomalu stoupali největším stoupáním dnešního dne a sedínky nás bolely jako nikdy před tím. Tak tohle je ráááj!!! Postupně jsme dojeli paedra Josefa Vondrouše a chvíli s ním debatovali, jak lze fyzikálně zdůvodnit, že nám s Uškou tandem frčí rychleji z kopce a pomaleji do kopce v porovnání se všemi ostatními Ebicyklisty, když Galileimu padaly v Pise ze šikmé věže koule všech hmotností stejně rychle.

Moderní cikánská osada je na tom o poznání lépe než třeba osada v Nižném Slavkově.

Začíná pršet.

Vrchol stoupání se ztrácel kdesi nahore v mracích.

Na vrcholu stoupání přestalo pršet a tak nám bylo moc fajn.

Vrchol stoupání ohlásil konec deště a skutečnost, že jsme dosáhli spodní hrany oblačnosti. Chyběli jen kamzíci. Po nezbytném vrcholovém fotu jsme sřčeli k Dobšínskej ľadovej jaskyni. Našeho dvouoře jsme nechťeli nechat na pospas nestřeženého v údolí a proto jsme jej vytačili do strašlivého krpálu k ústí jeskyně.

Dobšínská ľadová jaskyňa je světoznámá plným právem. Je nádherná. Je v ní trvale -2°C (dosáhli jsme tedy nejchladnějšího místa letošního Ebiputování), protože prý na dně nemá spodní vchod, kterým by studený vzduch mohl uniknout. Nicméně potom se ovšem nabízí záhada, která mne napadla, když jsem viděl vodu skapávající ze stropu, jak mizí potůčky kdesi dole v útrobách jeskyně. Podle našeho průvodce prý stéká asi do stometrové hloubky a tam je prý asi nějaké jezero, ale přesněji to nevěděl. Podle mne tam ale žádné jezero být nemůže, protože kdyby byla ta jeskyně skutečně zcela bezodtoká, v tom případě by se voda musela postupně hromadit a za nějaký čas by se až po okraj jeskyně naplnila vodou. A tak to pro nás zůstala ta skapávající voda tak trochu záhadou bez vysvětlení autoritami. Nicméně při odchodu jsme si všimli poměrně silného vývěru vody pod jedním stromem v lese a tak je myslím záhada vysvětlena. Když jsme kolem 15 hodiny odcházeli, potkali jsme ještě nemilosrdného samaritána s Janet, kteří se chystali vejít s další skupinou do jeskyně. Ještě jsme jej stačili instruovat, aby se nezapomněli průvodce zeptat, kam se dole ztrácí ta voda, co všude skapává a odtéká do nitra „bezodtoké“ jeskyně.

Dobšínská ľadová jaskyňa.

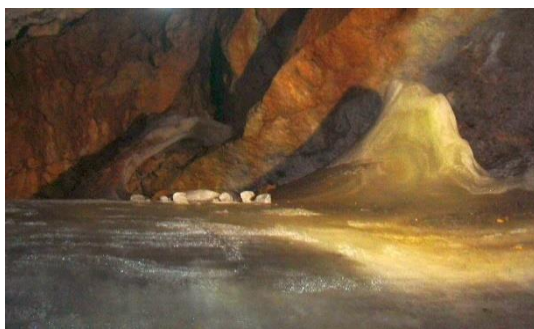

Chřtán jeskyně požirající nebohé turisty.

Hromady ledu kam se podíváš.

Nevím, jak se
nazývají
rampouchy
rostoucí ze
spodu nahoru.
Asi ledognity.

Chlazení ledových kaštanů u jednoho ze studených výdechů jeskyně.

Cestou dolů od jeskyně jsme učinili senzační objev, na který čekají speleologické vědecké elipsy a zejména průvodci – vydatný pramen pod kořeny jednoho stromu.

Po krátkém sjezdu, kořeněném krásnými výhledy na Kráľovu Holu, následoval druhý dnešní výšvih do téměř 1000 m.n.m. A po průjezdu Telgartem, kde místní obyvatelé nabízeli hríby (na rozdíl od roku 2008, kdy zde byly silnice obsypané obyvateli s čučoriedkami) jsme nastoupali ještě jednou do asi 1000 m.n.m. do sedla Javorinka.

Postupné objíždění dominanty středního Slovenska – Kráľova Hora z východu a z jihu.

Čarokrásné a voňavé louky, jaké je snad možné najít jenom na Slovensku.

Železniční viadukt u obce Telgart.

V sedle Javorinka.

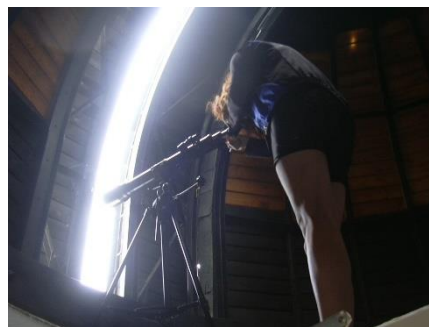

Při stoupání do tohoto sedla jsme rozprávěli s místním cyklistou, který nám doporučil určitě navštívit Prednú Horu, kde má chatu.

Potom přišel další krátký a prudký sjezd a další menší dokopeček, tentokrát zakončený dokonce i setkáním s astronomií – na hvězdárnu Predná Hora. Zvenku vypadá tento objekt jako opravdová observatoř. Pěkná kopule a na střeše pochůzná pozorovací terasa. Nicméně zevnitř je jasné, že se jedná spíše o docela pěkný pelíšek pro romantické dvojice. Kopulí nejde otáčet a křížící se štěrbina se nám povedla otevřít je tak asi na 20 cm. Uvnitř je místo astronomického dalekohledu malý refraktor Bresser, který prý majitel zakoupil, když si jednou sjel z Prednej Hory nakoupit do Lídlu. Ale myslím, že se nad takovéto drobnosti romantické dvojice snadno povznesou. Hviezdna izbička je to krásná a klidně bych zde strávil noc, jenže ta dnešní již byla zamluvená.

Hvězdárna Predná Hora.

Setkání s astronomií – pozorování povrchu planety Země.

Stylově vymalované stěny hvězdárny.

Hviezdna izbička.

Kvalita a parametry hlavního dalekohledu hvězdárny sice odborníka dráždí, ale běžní obyvatelé hvězdárny si jej ani nevšimnou.

Hvězdárna patří k tomuto dobře vybavenému rekreačnímu zařízení.

Následoval další ostrý sešup na obec Muráň, který se však stal téměř osudným pro náš tandem. Při rychlosti asi 40 km/h jsem totiž na jinak docela hladkém asfaltu vjel do výmolu, takže jsme prorazili obě duše o ráfky a ušel nám vzduch v obou pneumatikách! Přední i zadní. Naštěstí se zdálo, že zbytek tandemu nějak přežil. Jednu novou náhradní duši jsem namontoval do zadního kola, ale tu přední jsem jen zalepil. Nicméně trhlina byla veliká a tak nám stejně i dále pomaličku ucházela. Naštěstí nás zachránil Honza Balík, který jel pomoci Petrovi Lemešovi, kterému se na jiném výmolu povedlo zase vyrobit téměř bezdrátové zadní kolo. A protože se již stmívalo, byli jsme rádi, že nás posledních asi 5 km svezl a nemuseli již po silnici bez krajnice šlapat. Vozová hradba nás asi ve 21 hodin dovezla do nocležní tělocvičny.

A tak nás s nemilosrdným samaritánem svedl osud opět dohromady.

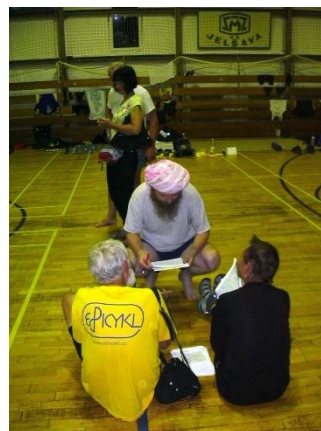

A osud také mohl za to, že na závěrečné metry do nocležní tělocvičny nám již svítil Měsíc a první hvězdy.

Tělocvična byla v rekonstrukci a bylo cítit laky, tak jsem si říkal, že se nám alespoň bude dobře spát a možná budeme mít i barevné sny. Jájuška zase kvitovala, že ve sprchách tekla poprvé na letošním Ebicyklu teplá voda.

Ebibriefing

Ebibriefingem debaty nekončí.

No nic. Zítra ráno budu muset sehnat pro mne a pro Jájušku nové duše, protože bez těch se spanilá jízda jezdit nedá. Opravíme co nejdříve našeho dvouoře a budeme pospíchat na naši cestě dál, čeká nás totiž nejdelší a nejtěžší etapa celého letošního Ebiputování. Dnes nám již jen zbývá Ebibriefing, vyčistit zuby a jít spát. Dobrou noc a pěkné barevné sny!

Tradiční sedlo Boženky Štaudové ala králík.

Naše Ebipelišky.

Pátá etapa

Jednou jsi dole, jednou nahoře...

(Revúca – Zvolenská Slatina)

Čtvrtek 7. 8. 2014

(délka 105,800 km; max. rychlost 53,7 km/h; průměr 13,9 km/h)

Všechno je relativní. Ale pro nás je to dnes velice těžká etapa, kdy se nám navíc smůla lepí na paty. Vzhledem ke včerejšímu defektu jsme dnes ráno nemohli vyjet úplně brzy, jak opět plánovala Jájuška a jak bychom potřebovali.

Naše noční škola, pro nás poprvé za světla.

Kosení předškolní louky.

Včera jsme k jízdě na kole přidali i jeho tlačení a dnes ráno jsem trojboj zkompletoval během do asi 600 metrů vzdáleného a dobře zásobeného cykloobchůdku situovaného v garáži. Od velmi sympatického mladého majitele obchodu jsem zakoupil 3 nové duše s dlouhými ventilky. To jsem ještě netušil, že to na dnešek bude málo a že je dnes vypotřebuji už během prvních 40 kilometrů!

Sice nevypadá,
ale je to nejlepší
cykloprodejna,
na kterou jsme
letos narazili.

Servisní
chodníček před
školou a na něm
ranění oří.

Tak ještě
napumpovat a
můžeme vyrazit.
Konečně!

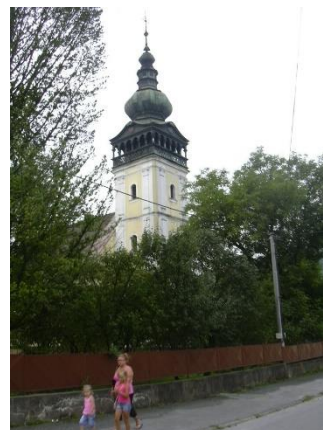

Duše, hodící
se tak leda na
rozřezání na
tisíc gumiček.

V Revúci jsme si nejprve s Iljou a se zeměkolářem Víťou Dostálem prohlédli nejstarší gymnázium na Slovensku a potom jsme odbočili namísto na cestu dle itineráře na lesní asfaltovou cestu bídné kvality, jejíž povrch se místy úplně ztrácel, jak byl rozbitý od lesních strojů. Nicméně, nebyli jsme zdaleka jediní, kteří si tuto cestu spletli s cestou z itineráře. Myslím, že to byla většina Ebilidí, kteří spoléhali na GPS navigace Garmin a jejich skupinky.

Na to, že je toto gymnázium nejstarší, mi zase až tak staré nepřipadalo. Vždyť povinnou školní docházku zavedla v monarchii již Marie Terezie někdy o sto let dříve a tak by si člověk myslel, že bude spíše z této doby. Svědčí to tedy o skutečnosti, že na Slovensku vzdělanost asi dlouho nebyla a to dokonce ani v Bratislavě! Ale budova je to moc krásná i s krásnou zahradou a moc děkujeme, že jsme tam mohli nahlédnout i mimo návštěvní dobu.

Evangelický kostel v Revúci nás zaujal hezkou vyhlídkovou věží.

Tak jsme tedy stoupali serpentiny ne nepodobné cestě trolů v Norsku, kvalitou cesty však odpovídající době tak před sto lety. Nakonec jsme dosáhli vrcholu u obce Železník, kde jsme se připojili na plánovanou trasu, do vrcholového sedla z itineráře jsme však přijeli z kopce!

Revúca zůstala někde hluboko pod námi.

Důvod příšerné kvality vozovky byl nasnadě.

Ve sjezdu za Železníkem mi dnes poprvé ušlo přední kolo! No nic, mám naštěstí zásobičku nových duší od kolaře z Revúce a tak jsem si dnes poprvé řádně zamazal ruce a mohli jsme jet dál. Mezi tím jsme opět sjeli nemilosrdného samaritána a Janet a tak jsme dál pokračovali v klasické sestavě pro letošní Ebicykl – Petr Lemeš, Janet, Iljušín a my. Rovněž jsme se setkali s pavukmistrem Marinem Štědrněm, který sedlá stejně jako nemilosrdný samaritán historického oře – originálního Favorita s originální výbavou.

Pavukmistr zalehlý a dole kopcem sviští.

Z domů v osadě Ladislava se ozývala cikánská hudba a zpěv a hráli pěkně (možná z magnetofonu).

Historická vysoká pec z roku 1871, byla velmi podobná Staré huti u Adamova u Brna.

Pak nám začalo dřít zadní kolo o blatník. Naštěstí byl tou dobou náš nebeský mechanik s automobilem vozové hradby nedaleko a počkal na nás v kopci za vesnicí Ratková. Po kompletním odstrojení našeho dvouoře a demontáži zadního kola jsme společně zjistili, že vše je naštěstí celkem v pořádku, jen mám po včerejším nárazu ohnutou zadní osku. S tímto se dá let dál. Tak jsem osku nastavil tak aby nedrhla, vše smontoval a vydali se dál.

Naše jistota Jirka Krejsa – oprava ohnuté zadní osky.

Ale ujeli jsme asi 10 kilometrů a při sjezdu z kopce nám zase ušlo přední kolo, tentokrát byl na vině střep. To už mi do smíchu moc nebylo a proklínal jsem slovenské silnice, podle mne plné střepů, děr a všelijakého jiného bince, který se neslučuje s jízdou na tandemu. Čas běžel a já postupně nabýval dojmu, že s takovou nemáme šanci dnešního dne do cíle dojet. Poslali jsme tedy Ilju dopředu, protože jsme jej dnes akorát zdržovali, já zase vyměnil duši a šlapali jsme do kopců dál.

Okolí Hnúšťe, nebo Podkamenné Tungusky? Asi takovýto pohled se naskytl členům expedice Leonida Kulika.

Ve městečku Hnúšťa jsme byli asi ve 14 hodin a po pravdě řečeno, kdyby dnešní etapa končila tady, vůbec bych se za slabý výkon nestyděl. Ale přitom nám zbývalo ještě asi 70 kilometrů drsných kopců! Poobědvali jsme v hotelu na náměstí a s Janet a Petrem Lemešem pokračovali dál vzhůru do kopců.

Rvali jsme se s osudem a litovali, že na našem tandemu nezvládáme s Jájuškou vysednout ze sedla. Cestovní rychlost nám postupně klesla místy až pod 6 km/h, ale nesesedli jsme z kola a netlačili.

Keď se slnko skloní na Horehroní,
chce sa mi zpívať, zomrieť aj žiť
keď má ma zadok bolieť, tak nech ma bolí
túžim sa k něbu priblížiť...

Náš oběd v hotelu Non stop v Hnúšti.

Sličné tankistky na legendárním tanku T34 v Klenovci. Odpočinková přestávka v největším kopci dne.

Úplně zdrchaní jsme dosáhli Kokavu – Líniu a v posledním výšvihu na nejvyšší bod dnešního Ebiputování jsme dostihli krále koloběžku Viktora Jelínka a jeho kolouška. Udělali jsme si společnou vrcholovou fotografii a byl moc hezký večer. V dálce sice hřmělo, ale bylo velmi pravděpodobné, že se zlověstnému cumulonimbu vyhneme. Petr Lemeš se zasníl a romanticky popisoval, jak jsou hezké letní večery, když se jezdí na kole. Vítr ustane, Sluníčko už moc nepálí a na krajinu padá takový večerní klid a mír. Ostatně díky tomu, že jezdíme často spolu a máme také s příjezdy za krásných vlahých pozdních večerů bohaté zkušenosti, tak jsme mu dali za pravdu. Bylo jasné, že dnešní sjednaný sraz u doc. Bahýla nestihneme, protože do cíle nám ještě zbývala hromada kilometrů a na vrcholu stoupání už bylo půl hodiny po termínu.

Nakonec se nám povedlo sedátko zdolat.

A spolu s námi Janet, zasněnému Petru Lemešovi a králi Viktorovi koloběžce Jelínkovi s kolouškem Jinřichem.

Pak jsme se spustili dolů kopcem a mezi tím se postupně šerilo. Dával jsem si proto dnes setsakramentský pozor, abych stejně jako včera za šera nevjel zase do nějaké osudné díry. V Hriňové si v Tescu nakoupili nemilosrdný samaritán s Janet, Viktorem Jelínkem i kolouškem ještě nějaký provijant a za stále většího šera jsme pokračovali dál z kopce.

Výhodou dvoukola je, že může Jájuška fotit za jízdy. No není to krása?

Učebnicový cumulonimbus v Hriňové nad Tescem. Někde z pod něj jsme přijeli a teď už nás nedožene!

V obci Kriváň, kde se trasa Ebicyklu napojovala na hlavní silnici na Zvolen, bylo už skoro úplně tma. Viktorovi Jelínkovi, který prý měl už asi od 80. km potíže se zadním kolem, toto kolo definitivně prasklo a nepomohlo ani pumpování. K dovršení všeho neštěstí se jednalo o plášť naprosto netypického rozměru a tak bylo prakticky jisté, že letos už toho na Ebi moc

nenajezdí. Zavolal tedy našemu Ebiandělovi strážnému Jirkovi Krejsovi, který slíbil, že pro něj přijede. To jsme však ještě netušili, že jeho dobrých služeb budeme muset zanedlouho využít také.

Asi po deseti kilometrech nám totiž ve městečku Detva také ušel z kola vzduch a přišli jsme tak s Jájuškou o další duši. A jezdit bez duše se věru nedá. Kolem už padla tma, opravovat se mi to nechtělo. Tak jsme v Detvě dotlačili našeho raněného oře zpět pod poslední lampu a po telefonu poprosili Jirku Krejsu, aby nás spolu s Jelínky vyzvedl také. Unavený a našťvaný jsem si sedl na cestu opodál a plánoval, jak našeho krásného dvouoře hodím jednoho krásného dne do zmore.

O mém aktuálním duševním rozpoložení, resp. bezdušovém rozpoložení svědčí mimochodem také skutečnost, že jsem si vůbec nevšiml, že jsme zaparkovali hned vedle stanoviště jedné pracovnice nabízející speciální služby kolem (nikoliv na kole) projíždějícím motoristům. Jen z vyprávění mé Jájušky vím, že během našeho čekání dokonce stihla odbavit jednoho klienta. A musela to být opravdu zručná profesionálka, protože celý úkon včetně dopravy tam i zpět jí nezabral více než deset minut! Prostě zběhlá šikulka s bohatou praxí. Také bylo vidět, že jí pranic nevadilo, že jí na křižovatce pod lampou zabíráme půlku jejího pracovního stanoviště. Správně zhodnotila, že dvě zdrchané osoby, které ten den už zdolali více než 100 kilometrů na délku, současně nastoupali téměř 2000 výškových metrů, ujížděli před bouřkou a přitom už čtyřikrát svého oře opravovali, jednoduše nepředstavují vážnější konkurenci.

O půl desáté přijel Jirka s vozovou hradbou a kolem desáté jsme se tak dostali do cíle dnešní etapy, již druhý den po sobě však ne po vlastní ose. Dělali jsme, co jsme mohli, leč včera nám chybělo asi 5 km a dnes 10 km do cíle, v obou případech z kopce. Co se dá dělat...

Viktor koloběžka Jelínek montující a pumpující.

Dojezd do cíle ve Zvolenské Slatince s naším raněným Ebiorem.

Briefing, ani setkání s doc. Bahýlem jsme již dnes samozřejmě bohužel nestihli. Zítra ráno tedy zase opravím prázdné tentokrát zadní kolo a uvidíme, jak se bude dařit dál a co všechno stihneme. Nyní jsem již unavený jako malé kotě a těším se do spacáku.

Nicméně musím konstatovat, že je úžasné cestovat s báječnými Ebilidmi a potkávat se s nimi na trati. To dává sílu. Dnešní etapa byla na hranici našich fyzických možností a navíc mám ruce hodně zamazané od šmíru, protože jsme skoro pořád něco opravovali, zejména píchlá kola. A když si Ilja během dne otevřel flašku s Vineou a ozval se přitom charakteristický syčivý zvuk (sound of tube), docela mě to vystrašilo. Více než kdykoliv jindy.

Dobrou noc!

Nocleží tělocvična.

Šestá etapa

Bezdefektová, odpočinková

(Zvolenská Slatina – Banská Bystrica)

Pátek 8. 8. 2014

(délka 54,801 km; max. rychlost 57,7 km/h; průměr 12,7 km/h)

Celkové skóre po včerejšku:

Na defekty vede přední kolo nad zadním 3:2, ale zadní má k dobru ještě prasklou špici a ohnutou osku.

Každé ráno si naše vozová hradba pod tíhou Ebibagáže trochu sedne.

Hned po ránu jsem se tedy vrhnul na opravu zadního kola, a jakmile se mi operaci podařilo dokončit, bylo 8 hodin a my jsme mohli s Jájuškou vyrazit na návštěvu za panem doc. Vladimírem Bahýlem a jeho ženou. Jeho uvítání naší spanilé jízdy bylo věru ve velkolepém stylu. Stoly se prohýbaly pod dobrotami všelikerých druhů. Boženka Štaudová nám ve spolupráci s paní Bahýlovou vařila bohovská vajíčka, mazali jsme si chleby, ochutnávali salám, žinčicu i místní speciální minerálku, čaj, co kdo chtěl a co hrdlo ráčilo.

Z ulice vypadá domek doc. Bahýla podobně jako desítky jiných. Ale zdání klame.

Bicykly za bránou dávaly vědět, že většina Ebicyklistů je již zde.

Doc. Bahýl nás letos uvítal v překrásném místním kroji.

Paní Bahýlová (v okénku) připravovala společně s Boženkou Štaudovou báječná vajíčka.

Návštěva u doc. Bahýla byla pro všechny nevšedním zážitkem.

Od naší poslední návštěvy vyrostla na domě hvězdárna i s kopulí.

Pak nás doc. Bahýl pozval do své pozorovatelny, která je vybavena především pro sledování meteorů a bolidů. Hvězdárna doc. Bahýla je zapojena do celostátní bolidové sítě. Za několik let, kdy se této činnosti věnuje, se mu podařilo zaznamenat asi 80 bolidů. Nejraději prý však má doc. Bahýl chvíle, kdy si jen tak lehne do své pozorovatelny, otevře šterbinu a kochá se koukáním na hvězdy jen tak volným okem. To máme společné a myslím, že by si to občas měl zkusit každý pozemšťan.

Hvězdárna se jmenuje Júlia.

Výhled ze šterbiny kopule.

Statická celooblohová komora.

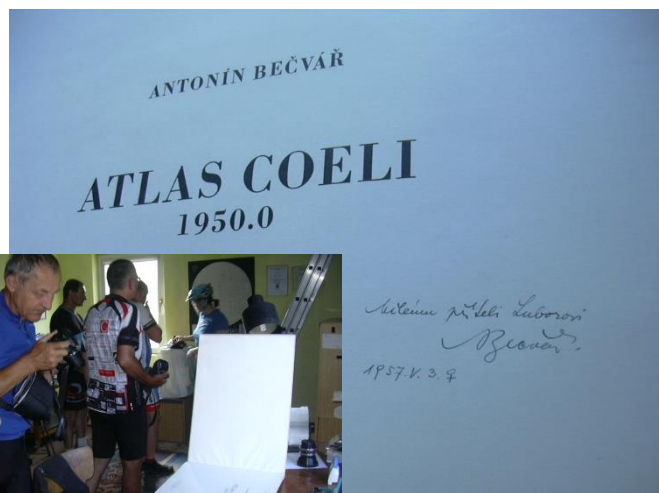

Celooblohovka na paralaktické montáži.

Nástěnný astroláb
vyrobený doc. Bahýlem.

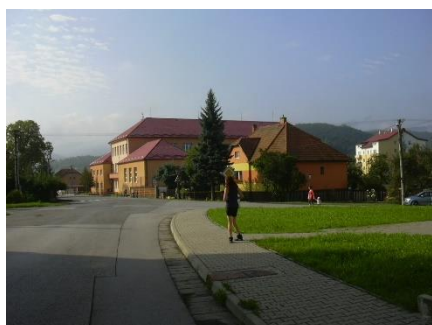

Hlavní dalekohled hvězdárny
pointovaný systémem Lacerta.

Vzácný výtisk Atlasu Coeli
s vlastnoručním věnováním
od Antonína Bečváře.

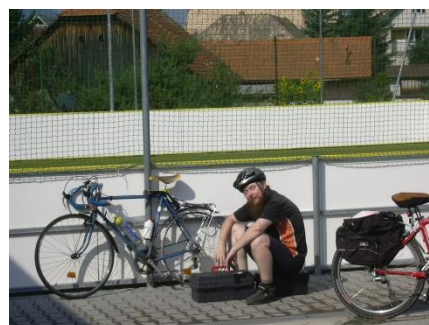
Po návštěvě doc. Bahýla jsme ještě museli zajet k nocležní škole doopravovat našeho dvouoře.

Naše nocležní škola.

Demontáž, lepení, montáž, za chvíli budu
natrénovaný jak mechanici formule 1.

Ale nemontovali jsme sami.
Pavukmistr se též tužil.

No a potom už následoval rychlý přesun do Zvolenu na prohlídku rušňového depa, kterou pro nás všechny sjednal náš kamarád a veliký znalec železnice Ilja Šín. Exkurze byla díky zasvěceným a velice ochotným průvodcům – zaměstnancům depa velmi zajímavá. Byla to přehlídka Brejlovců, Bert i různých posunovacích lokomotiv, dvou točen a dílen. Jednu Bertu bez tlumiče nám dokonce nastartovali, takže jsme si mohli po několika letech opět poslechnout hlasitý chod motoru přímo ve strojovně lokomotivy. Byla to taková vzpomínka na Bertu v Jeseníku, kde se díky Iljovi Šínovi setkala naše uši s rachotem diesellového motoru bez tlumiče poprvé.

Jeden historický krasavec před rušňovým depem.

Na exkurzi se nás nakonec sešlo celkem dost.

Ilja Šín debatující s pracovníky depa.

Jedna ze dvou točen depa ve Zvoleně.

Stejný motor jako na staré Bertě se prý používal i na ponorkách.

Prohlídka zrekonstruované posunovačky.

Nejmodernější Brejlovci.

Prohlídka nového Brejlovce.

Takto vidí svět mašinfíra.

Legendární tlačítka, která fírovi nenechají zdřímnout, jsou hnedle dvě.

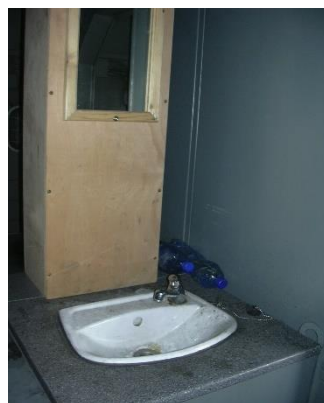

Unikátní brejlovec sedmsetpadesátka s chladičem na střeše.

Prohlídka Berty. I na palubní desce je vidět, že v porovnání s Brejlovci se jedná o starší kousek.

Ale zatímco v moderních lokomotivách je vše zakrytované, zde je motor jako na talíři.

Sociálka na Bertě, toaleta však chybí.

Ve strojovně Berty jsme byli celkem dvakrát. Jednou na poticho a podruhé na nastartování.

Kdyby tento obrázek mohl zvučet, neslyšeli byste vlastního slova.

Berta kouřící a řvoucí.

Už nás lákají další zajímavosti Zvolena.

Téměř bezedná montážní jáma.

Protože Zvolen je město nejen vlaků, ale i Slovenského národního povstání, zajeli jsme si ještě prohlédnout historický obrněný vlak nedaleko vlakového nádraží.

Historický obrněný vlak SNP.

Autoportrét s živým obrazem ala Jára Cimrman.

Stretnutie A. Hlinku a M. Rázusa v roce 1932 vo Zvolene, dnes bychom asi řekli separatistů.

Přímo před nádražím pramení železitá kyselka výborné chuti, takže jsme si hned všichni doplnili své cykloláhve. Naproti vlakovému se nachází autobusové nádraží, kde jsme v místní restauraci poobědvali. Spadlo i pár kapek, a když déšť ustal, vydali jsme se z restaurace na prohlídku Zvolenského hradu.

Pramen železité kyselky si prohlodal díru do litiny! Kdo se nebojí, necht' se napije, vypadá to zajímavě a chutná výtečně.

Oxidy železa umí vykouzlit překrásné vzory.

Restaurant a Café Melissa na autobusovém nádraží se stal naší obědovou oázou.

Prohlídka Zvolenského hradu právě začíná. Není to jen stavba do čtverce, jak vypadá zvenku, ale jsou zde i různé křivolaké uličky.

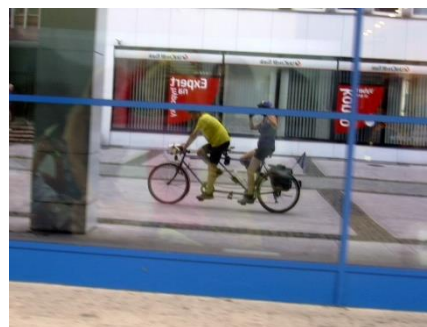

Tento hrad byste mohli možná vyhladovět, ale určitě ne vyžízit. Copak se asi nachází na dně této hluboké studny?

A potom už vyjíždíme přes centrum města na sever, cestou ještě dokupujeme pro jistotu další tři náhradní duše a doufám, že nám to alespoň na dnešek vystačí. Do náhradních duší už jsme na letošním Ebicyklu investovali asi 30 Euro!!!

Kostel Sv. Alžběty ve Zvolenu

Autoportrét

Další naše cesta vedla přes Sliač, alias letisko Tri duby do vesnice Hronsek, která je známá dřevěným evangelickým kostelíkem zapsaným v seznamu světového kulturního dědictví UNESCO. Docela jsem si říkal, že takovýto památek světového významu, je zde na Slovensku kam se vrátíme, přehršel.

Ale je nutno říci, že tato asi tříkilometrová zajižďka stála za to. Kostelík to nebyl nikterak malý. O historii kostela, o místních lidech, životu, vesmíru a vůbec nám hezky a zajímavě povyprávěl pan farář. Velice hezky se nechal poslouchat a tak již například vím, že výstavbě kostela byly kladeny do cesty všelijaké překážky, nicméně dílo se navzdory úkladům podařilo, kostelík byl v severském stylu vystavěn během jediného roku na místě, které dle zadavatelů nemělo být dobré. Nakonec se však nezřítíl, ba naopak stojí dodnes, vejde se do něj asi 1000 lidí, pořádají se zde vedle bohoslužeb také různé koncerty (např. Jaromír Nohavica, Lenka Filipová a další) a když před časem přišly povodně, které vyplavily kde co, tak do kostelíka se voda nedostala. Tak co, je to špatné místo, nebo není?

Unikátní dřevěný kostel v Hronseku.

Krásný oltář v kostele postaveném v severském stylu.

Součástí dřevěného kostela nemohla být věž, a proto stojí zvonice odděleně.

Stromy před kostelem určitě pamatují dobu, kdy se k nim přivazovaly koně.

V celodřevěném kostele je zakázáno kouřit a netopí se zde. Když někdo v zimě ve sboru málo zpíval, paní farářka to poznala, protože se mu nekouřilo od pusy.

Jájuška si pak ještě v této obci prohlédla záměček, který je sice v současnosti v rekonstrukci, kam se však pobořenou zdí dalo bez problémů dostat (a hlídací pes tam také nebyl). Zjistila, že záměček to musel být na svou dobu neobyčejně luxusní a pohodlný, neboť obsahuje hnedle několikero prevétů...

Záměček v obci Hronsek byl v rekonstrukci.

Naší Jájušce objevitelce se však podařilo vniknout dovnitř a pořídit i pár fotografií.

Potom jsme se vrátili zpět na trasu Ebicyklu do obce Veľká Lúka a vydali se do kopečka s převýšením asi 300 metrů, na jehož vrcholu stojí hvězdárna Vartovka.

Ohlédnutí za malým, ale hezkým zámečkem v Hronseku.

Kaštieľ v Dolnej Miličnej.

Zde nás velmi pěkně uvítal pan Marcel Harman, který nám ukázal obě kopule, jednu kryjící Coudé refraktor 150/2250 k pozorování Slunce a druhou horní kopuli obsahující Celestron 356/3910. Pan Harman dělá velice pěkné fotografie různých astronomických objektů. Nevíce však na mne zapůsobila ukázka nočních svítících oblak, které se mu podařilo zachytit fotoaparátem Canon EOS50D. Mají zde skvělé pozorovací podmínky.

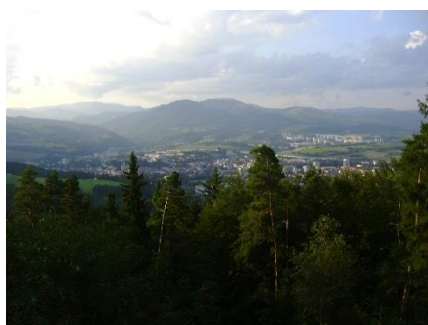
Samotná hvězdárna byla vystavěna na historické, asi 430 let staré hlásce, která měla spolu s několika dalšími strážit, zda se náhodou krajinou Zvolenské kotliny neblíží ku Vídní turecké hordy. Dějiny však praví, že Turci nakonec všechny tyto hlásky obešli, nicméně odtud pochází historický název tohoto návrší, hrádku i hvězdárny – Vartovka. A odtud také informace, že se jedná zřejmě o nejstarší hvězdárenskou budovu, minimálně na území bývalého Československa. Původně se sice odtud nepozorovaly hvězdy, nýbrž krajina a vojsko, ale něco se pozorovalo a tak by to podle mne mělo platit. I historická budova pražského Klementina, co se týče stáří, za Vartovkou silně zaostává. Z vrcholu kopce jsem rovněž telefonoval svému kamarádovi Mišovi Poljovkovi, který žil v Banské Bystrici s tím, že bych jej rád stáhnul na jedno pivo, ale bohužel se přestěhoval do Kremnických vrchů a tak z toho nakonec nic nebylo. Příště se musím polepšit a volat mu dříve.

Poslední metry ke hvězdárně Vartovka.

Náš průvodce po hvězdárně – Marek Harman.

Výhled na Banskou Bystrici z ochozu hvězdárny.

Klasický Coudé refraktor je výborný dalekohled pro pozorování Slunce.

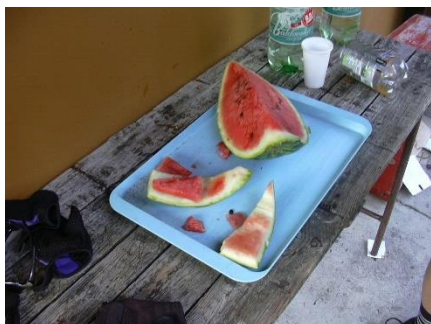
Hlavní dalekohled pro noční pozorování – Celestron 356 / 3910.

Mlhovina Trifid vyfotografovaná Markem Harmanem přímo Celestronem z Vertovky.

Hvězdárna na Vartovce má dvě kopule – spodní sluneční a horní hvězdnou.

Osvěžit jsme se mohli minerálkou a melounem.

Chvilky na Vartovce byly moc příjemné.

Ohlédnutí za hvězdárnou před náročným sestupem.

Z Vartovky jsme sestoupili po žluté značce, naprosto šílenou cestou, která se místy podobala silně erodovanému kaňonu, do kterého osud a velká voda natahaly kmeny stromů, větve a hromady kamení. Říkal jsem si, že kdybych jako dítě vyrůstal v Banské Bystrici, pravděpodobně by se ze mne kvůli tomu strašidelnému krpálu hvězdář nikdy nestal. A už vůbec nechápu, jak se sem na tuto hvězdárnu mohou vydrápat nějakí návštěvníci a jak po ukončení pozorování musejí klopýtat temným hvozdem po rozervané cestě dolů.

Krkolomná cesta dolů kopcem. Na pravém snímku je vidět na hraně meze dřevěný můstek, který sjíždějí sebevrazi na horských kolech.

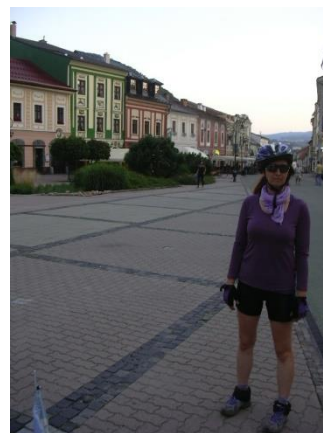
Za soumraku jsme dosáhli úpatí kopce a prohlédli si překrásné historické banskobystričné náměstí, kde to v pátek večer docela tepalo. V zahrádkách restaurací sedělo spousta lidí, kteří se bavili a tak jsme si dali také po zmrzlině a kochali se pěknými pohledy.

Náš příjezd do Banské Bystrice doprovázely krásné červánky.

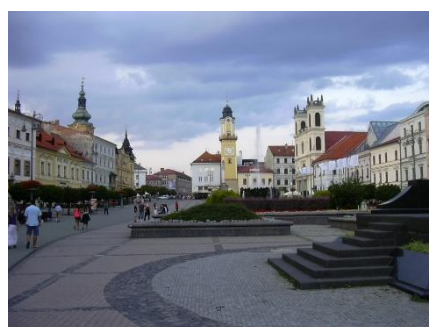
„HRDINOM SOVIETSKEJ ARMÁDY PADLÝM ZA NEZAVISLOSŤ SOVIETSKÉHO SVAZU A ZA VZKRIESENIE ČESKOSLOVENSKEJ REPUBLIKY.“

Moje Uška – Banská Bystrica.

I v podvečer sedělo na zahrádkách spousta lidí.

Celkový pohled na náměstí od obelisku.

V cukrárně pod věží jsme se osvěžili zmrzlinou.

Vyústění jedné z bočních ulic.

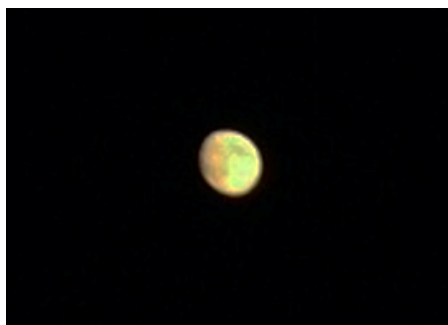

Krásná zákoutí v horní části náměstí.

Ale potom už se přiblížila 21 hodina, soumrak ještě více zhoustl a nám s Iljušinem nezbylo než se vydat hledat naši noční tělocvičnu. Naštěstí to šlo snadno podle blízkého obchodu Billa.

Náš příjezd do noční školy již tradičně doprovázel věrný přítel Měsíc.

Tvář Měsíce - na dvoumegový foťák s trojnásobným optickým zoomem to myslím není špatné.

Ve 21:30 hodin vedl náš polní hejtman Jura Grygar večerní briefing a potom už byl čas jít spát. Zítra budeme totiž potřebovat ještě spoustu sil, čeká nás totiž putování přes Nízké Tatry, které jsou však doopravdy nízké jenom podle názvu. Výškový profil v itineráři vypadá jako obrovský dvouhrbý velbloud, nicméně z briefingu vysvitla možnost se alespoň jednomu velbloudímu hrbu vyhnout. HURÁÁÁ!!!

Dlouhá ložnice našich Ebiořů.

Na briefing se scházíme tradičně do kruhu.

Zatím tedy pojďme sbírat síly do zítřejšího dne a spámek, jak je známo i Machovi a Šebestové, posiluje. Venku nad nocležní tělocvičnou svítil Měsíc a ze sousedství doléhalo hraní a veselí se místních cikánů. A musím uznat, že hráli opravdu moc dobře. Moc a moc. Dobrou noc!

Náš dnešní hostitel, vedoucí hvězdárny na Vartovce a přítel mého kamaráda Mišo Poljovky, pan Stanislav Kanianský.

Sedmá etapa

Jednohrbý velbloud místo dvouhrbého

(Banská Bystrica – Liprovský Mikuláš)

Pátek 9. 8. 2014

(délka 90,888 km; max. rychlost 57,3 km/h; průměr 16,1 km/h)

Z dvouhrbého dromedára jsme tady dneska vyrobili jednohrbou t'avu.

Hned ráno jsme podnikli krátký lingvistickosociologický průzkum a snažili jsme se zjistit, jaký je vlastně rozdíl, mezi dromedárem a t'avou a nikdo to kupodivu s jistotou nevěděl! Bylo to tak trochu jako servírka v restauraci Salaš u Franka ve Staré Lubovni, která si zase nebyla jistá, jaký je rozdíl mezi kolibou a salaší. Škoda, že jsme tehdy neměli v rukávu to naše dnešní eso a nevytáhli jsme na ní ještě toho dromedára a t'avu ☺.

V každém případě se zřejmě stejně jako většina ostatních spolubojovníků v sedlech vyhýbáme druhému strašidelnému kopci Železno a po překonání Donoval budeme mířit přímo dolů údolím až k řece Váh do Ružomberoku. Odtud potom dále proti proudu Váhu po jeho severním břehu až k Liptovské Maři a potom už do cílového Liptovského Mikuláše. Toliko tedy plán.

Ráno před poslední etapou.

Všichni se balí, snídají, dnes bude krásný den.

Nebeský hydromechanik a naše královna.

Sluníčko svítí a oři jsou připraveni k akci.

Naše nocležiň tělocvična ve dne.

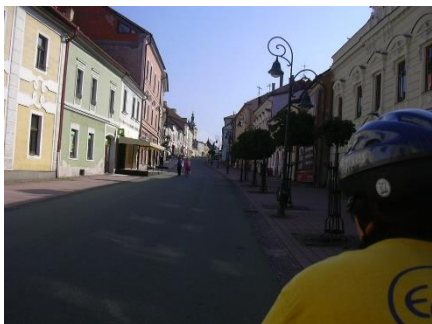

Dnes startujeme přímo ze stadiónu.

Nejprve jsme si však prohlédli ještě jednu střed Banské Bystrice a dlužno říci, že se oproti večeru změnil. Už nebyl takový romantický a plný lidí jako předchozího večera. Ale zato byly přístupné památky a také zde probíhal sobotní farmářský trh, kde se daly koupit různé úžasné dobroty. Tak například jsme zde nakoupili salám, špek, závin, různé originální sladké bulky a další věci, které jsme najednou nutně potřebovali ke snídani. Říkal jsem jedné paní trhovkyni, že když zde nabízí takovéto výjimečné dobroty, mohou v sobotu dopoledne obchod se standardními potravinami naproti nechat klidně zavřený. Dokonce jsme obdrželi sáček odřezků z výborných závinů, jako pozornost jednoho stánku za výjimečně radostné a nadšené Jájuščíno nakupování.

Balkóny naproti stojícího paneláku byly plné našich velice živě diskutujících spoluobčanů. Všichni se bavili velmi hlasitě a všichni mluvili současně!

Nejen na náměstí jsou krásně opravené domy.

Fontána na náměstí doslova jiskří v paprscích ranního Slunce.

Ebicyklisté před rozprchem.

Antické průčelí kostela svatého Františka Xaverského na náměstí.

Uvnitř nás však tento kostel příliš neoslovil.

Hranatá zpovědnice.

Kostol Nanebovzatia Panny Márie.

Tento kostel nám padl do oka mnohem více.

Hrad Banská Bystrica.

Studna u kostela je netypicky překryta sklem.
Kapky pod ním značí 100% vlhkost.

Interiér, jak se na kostel sluší a patří.

A pod sklem ve studni u kostela je tropický ráj!

Po vydatné snídani jsme se potom každý alespoň o kilo těžší vydali společně s Petrem Lemešem a jeho věrnou kamarádkou Janet polykat první kilometry největšího dnešního stoupání – do sedla Donovaly vysokého opět téměř 1000 m.n.m.

Když jsme objevili farmářský trh, tak jsme ještě netušili, jak znamenitý trh jsme objevili.

Výběr dobrot byl prakticky nevyčerpatelný.

Jájuška připravená na stoupání do Donoval.

Po pečivu následovaly uženářské speciality.

Památník v upomínku dohody katolíků a evangelíků na Slovensku. Kdyby tak lidé byli schopni domluvit se kdekoliv a kdykoliv na světě!

Díky tomu, že stoupání bylo velmi dlouhé, nebylo kromě samotné vrcholové partie příliš prudké, takže po tom, co jsme zažili během několika uplynulých dní, nám to již přišlo jako úplná pohoduška.

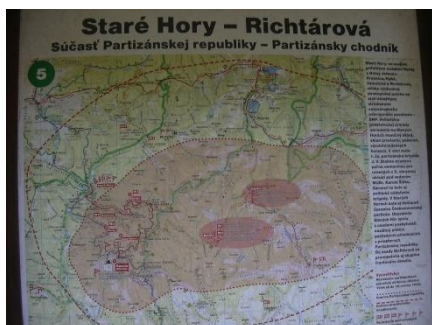

Stoupání do Donoval bylo zprvu mírné.

Úplná pohoduška, jak hlásala malba na zdi.

Projížděli jsme územím Partizánskej republiky a říkali jsme si, jak těžce zde asi muselo být partyzánským oddílům na přelomu let 1944 a 1945, když sovětská vojska dlouho nepřicházela. Člověk by spíše čekal, že se sem dostanou jižní cestou přes Maďarské nížiny, ale místo toho si tehdy prorazila trnitou cestu přes dobře opevněnou Duklu. Ale snad úplně nejhůř muselo být normálním lidem, kteří zde žili v horských vesnicích, protože když byly na straně partyzánů a padli do rukou Němců, byl s nimi konec a naopak. Přežít zde byl asi opravdu zázrak a dílo náhody, ale je fakt, že v této části hor se partyzánské oddíly vedené ruskými výsadkáři udržely až do osvobození Rudou armádou v březnu 1945.

Mapa Partizánskej republiky (říjen 1944 až březen 1945).

Probíhaly zde velmi těžké boje.

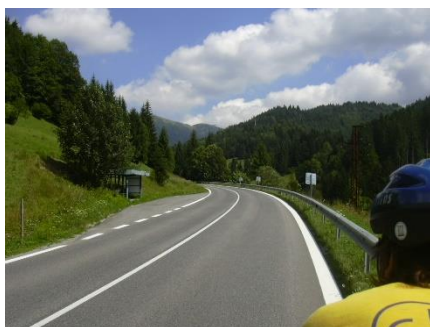

Z těchto kopců se fašistům nikdy nepodařilo partyzány zcela vytlačit.

Kostol Navštívenie Panny Márie ve Starých Horách. Měli jsme štěstí. Kostel byl otevřený, protože v době naší návštěvy zde právě probíhal křest.

Na vrcholu Donoval jsme se potom kochali paraglidisty a sledovali, jak startují z vrcholu kopce, kloužou vzduchem a přistávají na louce nedaleko lanovky. Kdysi i moje Jájuška takto létala na padáku a tak nám podala odborný výklad o spirálách a sklapování oušek, čehož jsme byli ostatně také svědky.

Čím blíže k vrcholu, tím bylo stoupání prudší.

Pod sedlem se naskýtl pěkný výhled do údolí zpět směrem k Banské Bystrici.

Přímo na vrcholu se nachází fangle a slavobrána s nadchodem – vrcholová prémie.

Hned u silnice je hřbitov s nezvykle velkým počtem hrobů na tak malou vesnici. Není divu vzhledem k tomu, co se tu dělo za války.

Kousek za vrcholem se nachází ohromný turistický rezort s penziony a sjezdovkami.

Živý obraz – Jak se strká do medvěda ☺.

Odpočívadlo s výhledem na kopeček, ze kterého startovali padáčníci.

Když nastaly příznivé podmínky, odstartovalo pět paraglidistů najednou!

Létalo se většinou v singlu.

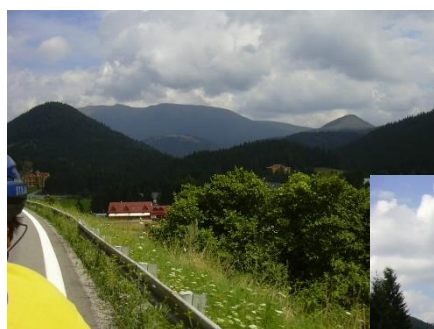

Ale k vidění byl i tandem.

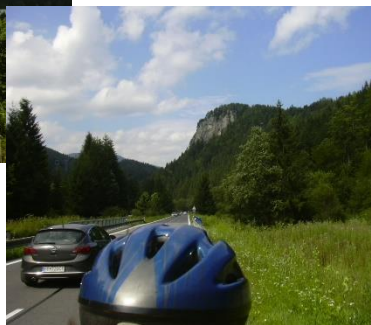

A když se přistání tandemu povedlo, oba si pláclí a pasažér obdržel létací diplom.

Následoval skvělý, asi 20 km dlouhý sjezd až do Ružomberoku. Cestou jsme konstatovali, že by bylo fajn vybudovat alespoň v tomto úseku cyklostezku. Podél hlavní silnice je zde totiž navíc patrné zemní těleso po bývalé železnici pro svážení dřeva, něco podobného jako Vychylovka na Oravě. Takže většina prací je vlastně již hotová, stačilo by jen položit podkladní vrstvy a vozovku.

Sjezd započal s krásnými výhledy na Nízké Tatry.

Okolní příroda byla nádherná.

Nieméně silnice by si zasloužila alespoň širší krajnici.

Příjezd do Ružomberoku. Před námi se tyčí pohoří Chočské vrchy.

V Ružomberoku jsme se stavili na poněkud pozdější oběd v restauraci Biely Dom. Vaří zde dobře a ceny jsou přiměřené. Každému pocestnému můžeme doporučit kyselicu i jehněčí.

Naše obědová oáza v Ružomberoku.

Zmožení poutníci od hvězdárny ke hvězdárně.

Vaří zde žrutně, dobře jsme se poměli.

A kdybychom zde zůstali déle, mohli jsme se přimíchat ke svatbě. Ale asi by nás poznali ☺.

Naše odlehčená etapa potom pokračovala kolem kopce Mních do Bešeňové.

Krásná budova nádraží v Ružomberoku.

Údolí řeky Revúce, kterým jsme přijeli k Váhu. Vlevo Nízké Tatry, vpravo Velká Fatra.

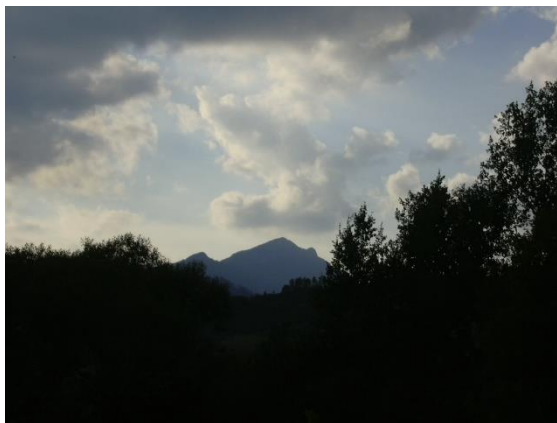

V ohromné hromady pilin se v Ružomberoku mění polomy v Tatrách, u Hnúště a mnohde jinde.

Vlevo od nás se chvílemi ukazoval vrchol Velký Choč, dominanta Chočských Vrchů. Pamatuji si, že jsme na něj kdysi chtěli s Jájuškou vystoupit, ale nakonec nám v tom zabránil liják a celkově dosti špatné počasí. A tak jsem nyní alespoň dozadu na tandem Ušce hlásil: Vlevo Velký Choč, nadmořská výška šestnáct set a nějaké drobné. A z před zahrádky jednoho domu se ozvalo: šestnáctset osm!

Malé hladové a loudící kotě u cesty.

Majestátní silueta Velkého Choče.

V Bešeňové jsme na rozdíl od většiny turistů, co zavítají do těchto končin, nenavštívili známý termální akvapark, ale vystoupali jsme na blízký kopeček, kde příroda vytvořila travertinové útvary, takové malé Slovenské Pamukkale. Zde jsme se setkali s naší Vsetínskou sekcí – Mirkem Korábem a Rostou Šopou, kteří je již chvíli obdivovali před námi. Místní travertinová jezírka jsou některá čistá, ale některá horší a kalná. Dle našeho nemilosrdného samaritána se k jezírkům váže pověst, že kdo se z jezírek napije, do týdne zemře v ukrutných bolestech. A tak jsme se tedy raději nikdo nenapili, i když některá jezírka dokonce i probublávala a tak by se dozajista jednalo o minerálku mírně perlivou.

I kdyby zde travertíny nebyly, stálo by to za zastavení už jen kvůli té vyhlídce na Nízke Tatry.

Tato probublávající minerálka však k pití pranic nelákala.

Takové malé slovenské Pamukkale.

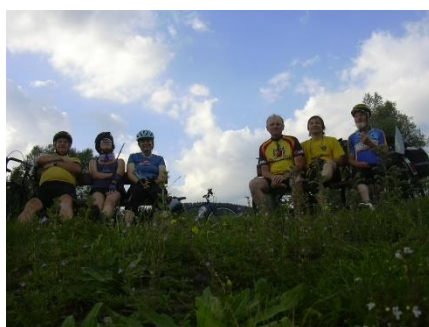
Železo barví skálu do červena, jako na Marsu.

Travertín je hrboľatý a postupne narústa.

Neprehlednutelný rezort Gino Paradise Bešeňová.

Odpočinek před posledním letošním dokopecem.

Někteří z nás vzali odpočinek velmi odpovědně.

Dále nás cesta zavedla do posledního většího stoupání s převýšením asi 100 metrů, které již geograficky patřilo k Chočským Vrchům. A z vrcholu se nám pak již ukázala Liptovská Mara a v dálce na protějším břehu cíl naší cesty – Liptovský Mikuláš.

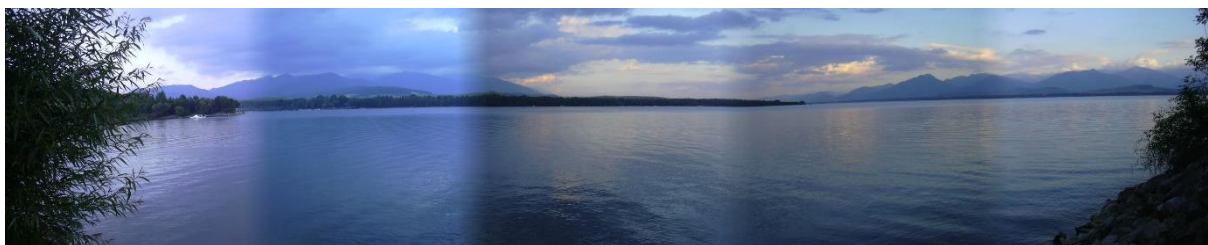

Posledním stoupáním jsme zlehýnka štrejchlili Chočské vrchy. Ta čárka dole je silnice, po které jsme přijeli.

Ze sedla již bylo vidět Liptovskou Maru a úplně vzadu cílový Liptovský Mikuláš.

Projížděli jsme po silnici na břehu Mary a já jsem neodolal ještě na jednu zastávku, tentokrát koupací. Všichni se na mne dívali ze břehu jako na blázna, ale voda byla fantastická a teplá. Bylo to zkrátka super, ale myslím, že mi stejně nikdo nevěřil.

Liptovská Mara – moře pod Tatrami.

Pomalu se smrákalo, ale té vodě se prostě nedalo odolat.

Tamta malá tečička, to je moje hlavička a kolem prima vodička.

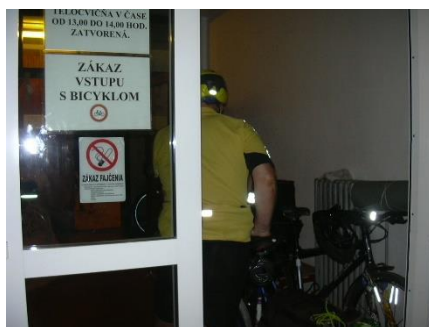

Vrtulník nedaleko Tatralandie lákající k vyhlídkovým letům.

Pár posledních kilometrů letošní Ttranské Kolaloky jsme již spolkli jako nic a kola našich Ebiořů se definitivně zastavila u poslední naší nocleží tělocvičny v Evangelickom gymnáziu Juraja Trnovského.

Měsíc se zakulacuje a zítra bude v úplňku.

Některé zákazy nelze brát tak úplně vážně.

Letos naposledy máme možnost vychutnat si tento pohled na spící oře.

Je nutno podotknout, že slavnostního zakončení naší letošní spanilé jízdy se zúčastnila již jen část celého Ebipelotonu, ale i tak byla atmosféra nanejvýš slavnostní. Říkaly se různé příhody, například o ranním brebentění, které vedli naši spoluobčané romské národnosti na balkónech i ve všech oknech paneláku naproti výjezdu z tělocvičny. Protože mluvili všichni současně, tak i když mluvili dost nahlas, nebylo jim rozumět ani slovo. Kdosi z Ebicyklistů poznamenal, že asi měli briefing. Pozornost rovněž vzbudilo povídání o nečekaném sprchování na záchodě z nádržky na vodu po nešťastném zatažení za splachovadlo.

Povídalo se jak a co bylo, co nebylo, kdo tam všechno byl, když to nebylo a různé jiné věci.

Opičky Sony.

Martin Nekola byl ještě slavnostně pasován na vymýšleče hesel za geniální návrh názvu letošního Ebicyklu – Tatranské Kolaloky.

Nakonec zazněl Ebicyklí pokřik a náš polní hejtman letošní spanilou jízdou ukončil. Děkujeme Matenovi, Markytance, vozové hradbě a vůbec všem, kteří se na přípravě i zabezpečení zdárného průběhu celé této velkolepé akce podíleli.

Závěrečný briefing, pokřik a slavnostní ukončení letošního Ebicyklu.

Ebibufet sloužil poctivě až do posledních chvil. Čest a sláva Matenovi a dalším, co se na něm podíleli.

Znavení, ale šťastní byli fšici.

Znak školy, kde jsme našli své poslední letošní útočiště.

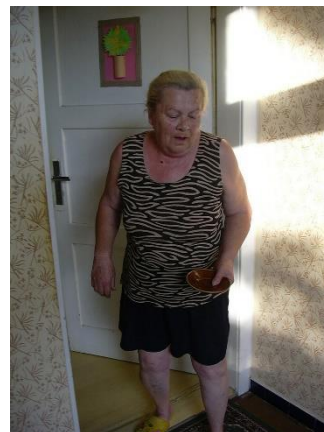
Mě osobně se ještě líbilo povídání Zdeňka Taranta alias tarantule – průkopníka elektrokol naší spanilé jízdy. Popisoval, že elektromotor, i když je malý, opravdu výrazně pomáhá, a když jel se svým elektroořem do velkého kopce (kde jsme my ostatní funěli tak asi šestkou) a náhodou dojel nějakého namakance na karbonovém kole, který šlapal přibližně dvacítkou, schoval se za ním do závětrí a čekal. Po chvíli dotyčný superman vycítil, že se za ním někdo veze a tak přidal. Ale kampak na Zdeňka. Přidal si na kole spoluúčast motoru a stále se ho držel. Nakonec vyšťaveného nešťastníka předjel a zmizel mu v dálce. Na Zdeňkově elektrokole je půvabné, že na první pohled není poznat, že se jedná o elektrokolo. Takže pokud oběť fintu neprokoukla a baterii považovala za cykloláhev, musela nutně nabýt dojmu, že ho předjel chlap jak hora na horském kole, což muselo být docela frustrující ☺. Říkal jsem si, že jezdit tak kilometr za Zdeňkem, možná bychom občas v příkopě našli i docela pěkná silniční kola. Myslím, že elektrooř se zcela osvědčil a typuji, že příští rok již nebude Zdeněk Tarant sám, ale že na Ebicyklu přibudou alespoň čtyři další.

Do noci jsme potom ještě debatovali s Matenem o úskalích a náročnosti při tvorbě Ebifilmů a s bludným Holandřanem o filozofických aspektech našeho přebývání na planetě Zemi a shodli jsme se na tom, že je to báječné místo pro život a že doposud nám všem štěstěna přeje.

Večerní rozprávění Sira, Matena a naší markytánKy.

Poslední etapa byla, co se počasí týče, nejlepší. Panovalo ideální cyklistické počasí. Připomínala slavnostní závěrečnou etapu na Tour do France pod vítězný oblouk, kde již cyklisté příliš nezávodí a kterou si zejména užívají. Stejně jako oni jsme se namakali ve dnech předchozích, jen nám ještě na rozdíl od těch špičkových závodníků chybí ještě nějakých 3000 kilometrů! Zítřejší nás čeká návštěva naší řeckovické babičky, která byla tak hodná a pohlídala naše ratolesti, když se navrátili z táborů. Moc jí tímto děkujeme, protože jen díky její pomoci jsme mohli zde na Ebicyklu zůstat až do samého konce. DÍK BABI!!!

Děkujeme moc, babičko naše zlatá!

Slovensko by si podle mne zasloužilo více cyklostezek a přitom některá místa se doslova nabízí. Nicméně je vidět, že jsou v čerpání eurodotací úspěšnější, protože mají prakticky všechny silnice dobře opravené a také o památky se starají naprosto ukázkově. Případně nám s Jájuškou, že když jedeme po Slovensku, že je zde v porovnání s Českem více různých funkčních fabriček. Je tu těžší život a je zde poměrně drahé, zejména pro Slováky.

Ráno nás již zbylo v noční tělocvičně jen pomálu.

Loučení se zbytkem Ebinároda.

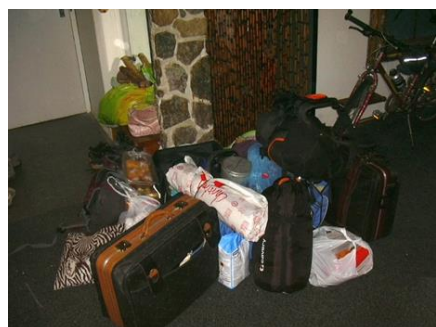
Kola jsou již na střeše, můžeme vyrazit do domovského depa.

Ebicykl končí. Ebicyklista se usmívá od ucha k uchu i kdyby mu bylo právě do breku.

Letošní Ebicykl jsme měli velikou kliku na počasí a i když byl relativně krátký, přesto byl velmi náročný a to zejména profilem prakticky všech etap. Téměř každý den jsme překonali převýšení, že by to stačilo na velehory. A když celkové převýšení sečteme, dáme podle Cykloradky Ebiradky dohromady třetí nejvyšší horu světa. Délka etap tak po této zkušenosti zůstává nezajímavá a bylo by zajímavé zavést nějaký objektivní přepočítávací koeficient zohledňující převýšení. Náročná byla pro nás zejména etapa z Revúce do Zvolenské Slatiny, ale rozhodně si nestěžujeme. Není vůbec proč. Je jedno v kolik hodin dojedeme. Na Ebicyklu není důležité podávat nějaké špičkové sportovní výkony, ale spíše se setkávat s úžasnými lidmi, kochat se krajinou a navštěvovat různé zajímavosti, pokud možno astronomické.

Doma se ukázalo, že Ebicykl ještě zdaleka nekončí. Čeká nás totiž práce ještě na několik následujících dní!

A zde již máme naši Verunečku – šikovnou malířku i našeho Jand'ulku.

Naše Verunka v loňském roce probírala ve fyzice převody jednotek a různé násobné jednotky a tak bych řekl, že to i letos bylo báječných téměř 700 kilosekund prožitých v kruhu báječných Ebilidí. A vo tom to je. Mimochodem, na Slovensku se prý tomuto říká „Páčík“: ☺.

Z.D.E.

